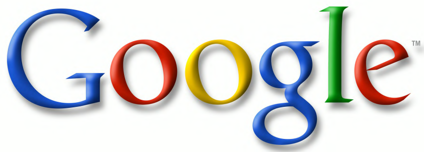

ΒΑΒΡΙΟΥ ΜΥΘΙΑΜΒΟΙ.

BABRII

FABULAE IAMBICAE CXXI.

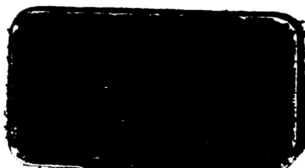
JOH. FR. BOISSONADE RECENSUIT.

SECUNDA EDITIO NOVIS CURIS EXPOLITA.

« Πολλὰ ἐν μύθοις ἐσπούδασται. »
JULIAN. CÆS.

PARISIIS,
APUD FIRMIN DIDOT FRATRES,
VIA JACOB., 56.

M DCCC XLIV.

ΒΑΒΡΙΟΥ ΜΥΘΙΑΜΒΟΙ.

BABRII FABULAE IAMBICAE.

EDITOR LECTURIS.

Qui Babrii scriptoris fabularum elegantissimi fragmenta eaque paucissima legerunt, magno deperditi operis tenentur desiderio; quod jam levabunt fabulæ viginti centum et amplius duobus cum prologis bona fortunā in cœnobio Sanctæ Lauræ Montis Atho a K. Μινωΐδῃ Μηνᾷ nuper repertæ.

Etenim Vir Excell. Abel. *Villemain*, Summus educationis publicæ administrator, qui literas nostras splendide ornat, nec non veteres impense diligit ac promovet, K. Μηνᾶν in Græciam miserat, ut bibliothecas perscrutaretur, et codices ætate insignes atque argumento sibi compararet aut describeret. Babrianum librum quem non potuit emere, Μηνᾶς descripsit. Ejusque apographum, ante paucos dies a me editum, jubente Viro Excell., cum interpretatione latina et notis qualibuscumque, hodie secunda vice in usum studiosæ juventutis repeto, nudum quidem, sed paulo castigatius; nudum, inquam, latina quam vocant versione et apparatu critico, sed et epimythiis prosaicis, quæ homines recentiores et plerumque balbutientes, Babrianis assuerunt versibus. Ac ne cuncta quidem epimythia metro ligata Babriana esse præstiterim.

In priore editione procuranda, ob causas memoratu prorsus inutiles, valde mihi properandum fuit. Idcirco adhæsi nonnusquam apographo strictius, et menda nonnulla non tetigi quæ sanari posse reor; nonnulla quoque irrepserunt. In hacce altera, quamvis pauci duntaxat dies et recensioni meæ et typothetarum operæ fuerint concessi, aliquot feci scripturæ mutationes quas plerumque judicibus criticis non improbatum iri spero.

De præcipuis breviter monebo, prout oculis occurrunt aut memoriæ.

Fab. 7, 15. In clausula pro ἠβουλήθην rescripsi ἐβουλήθην, quum iambus quintæ sedis spondæo præstet. Est quidem F. 46, 8, ὁ δ' οὐ γὰρ ἠδύναντο· sed id augmentum temporale iambus postulat secundæ sedis. Reperitur F. 46, 3; 54, 5; 74, 18, ἤμελλεν, ἤμελλον, quum metro augmentum longum non adversaretur. Ac, quod melius rem secat est, ἐβουλήθην in illa ipsa clausula F. 7, 15; 110, 1.

F. 5, 7. Codex exhibet ἀετός. Malui αἰετὸς ex usu poetæ. Cf. F. 71, 14; 76, 5; 99, 1; 114, 4. In lemmatis quidem est ἀετός. Sed id nihil ad rem. Lemmata oratione scripta sunt vulgariore. Pariter F. 13 est ἄρκτος in lemmate, et versu primo recepi pro codicis scriptura Suidæ varietatem ἄρχος· quo usus exemplo et ἄρχος posui F. 94, 18. Eadem fabula v. 70, τῆς πάροιθε νωθείης legitur nunc pro πάροιθεν. Visum est imitari finem meliorem ὄπισθε φευγούσης F. 49, 1. Etiam scripsi ὄπισθέ μου βαίνει, pro ὄπισθεν, in clausula F. 39, 4.

F. 3, 7; 49, 3. In obtestationibus πρὸς τοῦ σὲ Πανός, πρὸς θεῶν σὲ σωτῆρα, pronomen accentu notavi, ob majorem vim orationis. Apographum ipsum favet F. 91, 4, in qua legitur ὦ πρὸς σὲ Νυμφῶν. Etiam F. 66, 8 scripsi μὴ θέλοντι σοὶ φεύγειν, ut accedat ex emphasi plus ponderis leonis voci minantis. In verbis, οὐ σὲ, τὸν λέοντα δ' ἐκκλίνω, codex pronominis accentum obtulit, et bis τὶς F. 98, 16.

F. 108, 22. Pro ἐς μυχὸν, scripsi εἰς μ. Constans est in hac forma librarius.

F. 56, 11. Προελθεῖν substitui lectioni apographi προσελθεῖν. Sententiæ illud verbum convenit magis. Ac notum est sæpe præpositiones illas a librariis fuisse permutatas.

F. 27, 4. Vulgo ἄρτι πρὸ τῆς ὥρης. Quod quum non caperem, recepi meam conjecturam ἄρτι πρῴ τῆς ὥρης. Aliam recepi etiam F. 103, 17, εἰ δ' ἄπειμι, pro ἣν δ' ἄπειμι. Et mea sunt συνοικήσει, pro συνοικήσῃ, F. 11, 27; διεβλήθης, cum auctoritate fabulæ prosaicæ, F. 74, 21; σάφ' ἴσθι, insertum affabulationi F. 82, 7, quum versus esset brevior; τόπους ἄλλους pro τόπους δ' ἄλλους, F. 58, 14; ἁπλοῦν pro ἁπλοῦν δ', F. 86, 4; μόνην pro μόνῃ F. 94, 84.

F. 35, 7. Hiatus est in apographo valde insuavis λεπτός τε ὤν. Correxi, λεπτός τ' ἐών.

F. 22. Pro νεᾶνις nunc legitur νεῆνις, et νέη, γραίη, pro νέα, γραῖα. Apographum exhibet νέῃ μούσῃ Prologo altero p. 57, γραίη F. 103, 5. Ex imitatione et analogia scripsi νεῆνις. Eodem modo passim ionismi formas restitui, ex locis correcte scriptis vulgares mutans vocales. Non reliqui θήραν F. 60, 4, quum statim librarius bene inconstans θήρην dederit. F. 71, 19, κίχλη pro κίχλα secure rescripsi ex omnium usu. Talia non persequor quæ multa sunt; memorabo tamen κριθιήσας F. 61, 2, pro κριθιάσας. In scribendo F. 91, 8, ὠχριήσας, pro ὠχριάσας,

Suidæ varietate uti poteram. Supersunt adhuc faciendæ id genus mutationes.

F. 11, 15. Hunc versum addidi ex fabula olim edita. Omnino Babrianus est. Videri mihi significavi ad alteram pertinere recensionem, cujus passim ostendi vestigia. Sed est illa opinio multum incerta; certum est versum Babrio deberi. Recipiendus fuit. Locis nonnullis puncta apposui, lacunæ signum; asteriscum versui ultimo prologi prioris, quippe corrupto : πικρῶν ἰάμβων σκληρὰ κῶλα θηλάσσαι. Emendationem verbi θηλάσσαι quærat lector criticus. Cogitavi de μαλθάσσειν, θηλῦναι. Dübnero viro erud. placeret κῶλ' ἀφηδῦναι. Est in apographo θηλᾶσαι· et versu penultimo ὧν exhibet, quod, ut sententiam elicerem, in ὡς mutavi. Ad syntaxin ὡς ἂν θείης possunt admoveri verba ὡς ἂν βλέποιτο F. 58, 12. Sensus non alius esse videtur versus eadem fabula paulo superioris, ὡς ἂν βλέπων ἔτυπτε. Malui tamen scribere ὣς ἂν βλ. ἔτυπτε. Relictum est ὡς in exemplaribus nonnullis.—Atque est etiam in nonnullis exemplaribus φωνήσας pro φωνήσασ', F. 94, 47.

Duo sunt versus, F. 83, 6; 107, 30, nunc emendati probabiliter, qui, quum eos apographum breviores exhibeat, oculos meos auresque, et pollicis ictum ac ternam pedis percussionem male fefellerant. Prior sic incipit: οὔτ' ἂν ἀπέλθῃς. Trochæum extendi in dactylum, scripto οὔτ' ἐὰν ἀπέλθῃς. Idem est initium, ἢ δ' ἐὰν ἀπέλθῃς, F. 119. Posterioris pars media laborat : ἔχων τὰ πολλὰ ταῦτα μετὰ κινδύνων. Syllabam quarto pedi necessariam adjectivum μεστὰ dedit, a Dübnero datum.

F. 71, 19. Volebam pro ἐσπάραττε scribere ἐσπάρασσε, quum proba videretur forma ἐφύλασσεν F. 32, 3. Abstinui tamen a mutatione. Pariter hæsi de scribendo γίνομαι pro γίγνομαι, γινώσκω pro γιγνώσκω, quum utriusque syllabæ exempla sint plurima; quod dictum sit et de augmento verborum per ευ incipientium. Nam formarum ευ et ηυ non parvus est numerus. Atque de augmento plusquamperfecti ante diplasiasmum observare mihi visus sum poetam eo duntaxat uti metro fulciendo; et id ipse restitui, syllaba deficiente F. 54, 3. Inde mens erat rescribere τούς θ' ἅλας μεμισήκει, pro τούς θ' ἅλας ἐμεμισήκει, in clausula F. 110, 16, quum multo sit aptior quartæ sedi iambus quam tribrachys, et in clausula F. 103, 3, scribatur μακρόθεν πεποιήκει, non μακρόθεν ἐπεποιήκει. Ma-

lui tamen exspectare dum melior adsit codex; vel fiducia major, quam vocant temeritatem severiores judices. Atque, memor permutationis frequentissimæ præpositionum ὑφ' et ἐφ', corrigebam ὑφέρπει, pro ἐφέρπει, F. 111, 6, quo graphica magis fiebat oratio. Sed reliqui quod reperi. Ὅταν præstaret edito ὅσ' ἄν, F. 48, 7; τρυφῆς edito τροφῆς F. 59, 4. Neque emendationes illas sum ausus recipere.

Mendum immane fabulæ ultimæ, κἄκτεινε ταύτην ἀθρόον μέλλων λήψειν, non tetigi, etsi, ni fallor, ex facili sanabile; videlicet si λαβεῖν μέλλων reponatur. Qui adhibuit legitimam futuri formam λήψομαι, λήψῃ, συλλήψῃ Fab. 6, 12; 66, 5 et 6; 93, 9, non potuit barbara λήψειν uti. Scripserat ipse, opinor, λαβεῖν μέλλων· dein, ut fieri amat, librarius imprudens verba inverso ordine exhibuit, μέλλων λαβεῖν. Ad quod vitium offendens grammaticaster male doctus, qui iambicæ claudicationis legem callebat, iambo substituit præclarum in clausula spondæum λήψειν, dignum forsan ætate qua scribillabat, non Babriana. Etenim ad bonam Alexandri Severi ætatem Babrium retuli ex dedicatione fabularum filio βασιλέως Ἀλεξάνδρου. Non ignoro quidem non valde firmis istam meam opinationem niti argumentis. Sed judicium exspecto modeste judicum eruditiorum. « Fungor vice cotis, expers ipse secandi ». Mentes aliorum acuo.

Restant alia monenda. Sed poscor. Urget me ὁ Πρῶτος a typis Didotianis vir et optimus et impigerrimus.

Passiaci a. d. III id. oct. XLIV.

ΒΑΒΡΙΟΥ

ΜΥΘΙΑΜΒΟΙ ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ

ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ

ΣΤΙΧΟΙ ΧΩΛΙΑΜΒΙΚΟΙ.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

Γενεὴ δικαίων ἦν τὸ πρῶτον ἀνθρώπων,
ὦ Βράγχε τέκνον, ἣν καλοῦσι χρυσείην....
Τρίτη δ' ἀπ' αὐτῶν τις ἐγενήθη χαλκείη,
μεθ' ἣν γενέσθαι φασὶ θείην Ἡρώων·
πέμπτη, σιδηρῆ ῥίζα καὶ γένος χεῖρον.
Ἐπὶ τῆς δὲ χρυσῆς, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ζώων
φωνὴν ἔναρθρον εἶχε καὶ λόγους ᾔδει·
ἀγοραὶ δὲ τούτων ἦσαν ἐν μέσαις ὕλαις.
Ἐλάλει δὲ πέτρα καὶ τὰ φύλλα τῆς πεύκης·
ἐλάλει δὲ δελφὶς, Βράγχε, νηὶ καὶ ναύτῃ·
στρουθοὶ δὲ συνετὰ πρὸς γεωργοὺς ὡμίλουν·
ἐφύετ' ἐκ γῆς πάντα, μηδὲν αἰτούσης·
θνητῶν δ' ὑπῆρχε καὶ θεῶν ἑταιρείη.
Μάθοις δ' ἂν οὕτω ταῦτ' ἔχοντα καὶ γνοίης
ἐκ τοῦ σοφοῦ γέροντος ἡμῶν Αἰσώπου,
μύθους φράσαντος, τῆς ἐλευθέρας μούσης.
Ὡς νῦν ἕκαστον ἂν θείης ἐν τῇ μνήμῃ,
μελισταγές σοι νῷ τὸ κηρίον θήσω,
πικρῶν ἰάμβων σκληρὰ κῶλα θηλάσσαι. *

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Α.

Α΄.

ΤΟΞΟΤΗΣ ΚΑΙ ΛΕΩΝ.

Ἄνθρωπος ἦλθεν εἰς ὄρος κυνηγήσων,
τόξου βολῆς ἔμπειρος· ἦν δὲ τῶν ζώων
φυγή τε πάντων καὶ φόϐου δρόμος πλήρης.
Λέων δὲ τοῦτον προυκαλεῖτο θαρσῆσαι
αὐτῷ μάχεσθαι. « Μεῖνον », εἶπε· « μὴ σπεῦδε ».
Ἄνθρωπος αὐτῷ· « Μὴ δ' ἐπελπίσῃς νίκῃ·
« τῷ δ' ἀγγέλῳ μου πρῶτον ἐντυχὼν, γνώσῃ
« τί σοι ποιητόν ἐστιν. » Εἶτα τοξεύει,
μικρὸν διαστάς. Χὼ μὲν οἰστὸς ἐκρύφθη
λέοντος ὑγραῖς χολάσιν· ὁ δὲ λέων δείσας
ὥρμησε φεύγειν ἐς νάπας ἐρημαίας.
Τούτου δ' ἀλώπηξ οὐκ ἄπωθεν εἱστήκει.
Ταύτης δὲ θαρσεῖν καὶ μένειν κελευούσης,
« Οὔ με πλανήσεις, » φησίν, « οὐδ' ἐνεδρεύσεις·
« ὅπου γὰρ οὕτω φοϐερὸν ἄγγελον πέμπει,
« πῶς αὐτὸς ἤδη πικρός ἐστι γιγνώσκω ».

Β΄.

ΓΕΩΡΓΟΣ ΔΙΚΕΛΛΑΝ ΑΠΟΛΕΣΑΣ.

Ἀνὴρ γεωργὸς ἀμπελῶνα ταφρεύων,
καὶ τὴν δίκελλαν ἀπολέσας, ἐπεζήτει
μὴ τῶν παρόντων τήνδ' ἔκλεψεν ἀγροίκων.
Ἠρνεῖθ' ἕκαστος. Οὐκ ἔχων δ' ὃ ποιήσει,
εἰς τὴν πόλιν κατῆγε πάντας ὁρκώσων·
τῶν γὰρ θεῶν δοκοῦσι τοὺς μὲν εὐήθεις
ἀγροὺς κατοικεῖν, τοὺς δ' ἐσωτέρω τείχους

εἶναί τ' ἀληθεῖς καὶ τὰ πάντ' ἐποπτεύειν.
Ὡς δ', εἰσιόντες τὰς πύλας, ἐπὶ κρήνης
τοὺς πόδας ἔνιζον, κἀπέθεντο τὰς πήρας,
κῆρυξ ἐφώνει χιλίας ἀριθμήσειν
μήνυτρα σύλων, ὧν ὁ θεὸς ἐσυλήθη.
Ὁ δὲ τοῦτ' ἀκούσας, εἶπεν· « Ὡς μάτην ἥκω!
« κλέπτας γὰρ ἄλλους πῶς θεός γ' ἂν εἰδείη,
« ὃς τοὺς ἑαυτοῦ φῶρας οὐχὶ γιγνώσκει,
« ζητεῖ δὲ μισθοῦ μή τις οἶδεν ἀνθρώπων »;

Γ'.

ΑΙΠΟΛΟΣ ΚΑΙ ΑΙΞ.

Αἶγάς ποτ' εἰς ἔπαυλιν αἰπόλος χρήζων
ἐπὶ σηκὸν ἄγειν θ', ὡς αἱ μὲν ἦλθον, αἱ δ' οὔπω,
μιῆς ἀπειθοῦς ἐν φάραγγι τρωγούσης
κόμην γλυκεῖαν αἰγίλου τε καὶ σχίνου,
τὸ κέρας κατέαξε μακρόθεν λίθῳ πλήξας.
Τὴν δ' ἱκέτευε· « Μὴ, χίμαιρα συνδούλη,
« πρὸς τοῦ σὲ Πανὸς, ὃς νάπας ἐποπτεύει,
« τῷ δεσπότῃ, χίμαιρα, μή με μηνύσῃς·
« ἄκων γὰρ ἠὐστόχησα, τὸν λίθον ῥίψας ».
Ἡ δ' εἶπε· « Καὶ πῶς ἔργον ἐκφανὲς κρύψω;
« τὸ κέρας κέκραγε, κἂν ἐγὼ σιωπήσω ».

Δ'.

ΑΛΙΕΥΣ ΚΑΙ ΙΧΘΥΣ.

Ἁλιεὺς σαγήνην, ἣν νεωστὶ βεβλήκει,
ἀνεῖλετ'· ὄψου δ' ἔτυχε ποικίλου πλήρης.
Τῶν δ' ἰχθύων ὁ λεπτὸς εἰς βυθὸν φεύγων,
ὑπεξέδυνε δικτύου πολυτρήτου·

ὁ μέγας δ' ἀγρευθεὶς εἰς τὸ πλοῖον ἡπλώθη.
Σωτηρία πως ἐστὶ καὶ κακῶν ἔξω
τὸ μικρὸν εἶναι· τὸν μέγαν δὲ τῇ δόξῃ
σπανίως ἴδοις ἂν ἐκφυγόντα κίνδυνον.

Ε΄.

ΑΛΕΚΤΟΡΙΣΚΟΙ.

Ἀλεκτορίσκων ἦν μάχη Ταναγραίων,
οἷς θυμὸν εἶναί φασιν οἷον ἀνθρώποις.
Τούτων ὁ λειφθείς, τραυμάτων γὰρ ἦν πλήρης,
ἐκρύπτετ' οἴκου γωνίην ὑπ' αἰσχύνης.
Ὁ δ' ἄλλος εὐθὺς εἰς τὸ δῶμα πηδήσας,
ἐπικροτῶν τε τοῖς πτεροῖς ἐκεκράγει.
Καὶ τὸν μὲν αἰετός τις ἐκ στέγους ἄρας,
ἀπῆλθ'· ὁ δ' ἄλλος ἀμφίβαινε θηλείαις,
ἀμείνονα σχὼν τἀπίχειρα τῆς ἥττης.
Ἄνθρωπε, καὶ σὺ μή ποτ' ἴσθι καυχήμων,
ἄλλου πλέον σε τῆς τύχης ἐπαιρούσης·
πολλοὺς ἔσωσε καὶ τὸ μὴ καλῶς πράττειν.

Ϛ΄.

ΑΛΙΕΥΣ ΚΑΙ ΙΧΘΥΔΙΟΝ.

Ἁλιεὺς θαλάσσης πᾶσαν ᾐόνα ξύων,
λεπτῷ τε καλάμῳ τὸν γλυκὺν βίον ζώων,
μικρόν ποτ' ἰχθὺν ὁρμιῆς ἀφ' ἱππείης
ἤγρευσεν ἐκ τῶν εἰς τάγηνον ὡραίων.
Ὁ δ' αὐτὸν οὕτως ἱκέτευεν ἀσπαίρων·
« Τί σοι τὸ κέρδος; ἢ πόσου με πωλήσεις;
« οὐκ εἰμὶ γὰρ τέλειος· ἀλλά με πρῴην
« πρὸς τῇδε πέτρῃ φυκὶς ἀπέκυσεν μήτηρ.

« Νῦν οὖν ἄφες με· μὴ μάτην ἀποκτείνῃς.
« Ἐπὴν δὲ, πλησθεὶς φυκίων θαλασσείων,
« μέγας γένωμαι, πλουσίοις πρέπων δείπνοις,
« τότ' ἐνθάδ' ἐλθὼν ὕστερόν με συλλήψῃ. »
Τοιαῦτα μύζων ἱκέτευε καὶ σπαίρων·
ἀλλ' οὐκ ἔμελλε τὸν γέροντα θωπεύσειν.
Ἔφη δὲ πείρων αὐτὸν ὀξείῃ σχοίνῳ·
« Ὁ μὴ τὰ μικρὰ, πλὴν βέβαια, τηρήσας,
« μάταιός ἐστιν, ἂν γ' ἄδηλα θηρεύῃ. »

Ζ'.

ΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΟΝΟΣ.

Ἄνθρωπος ἵππον εἶχε. Τοῦτον εἰώθει
κενὸν παρέλκειν· ἐπετίθει δὲ τὸν φόρτον
ὄνῳ γέροντι. Πολλὰ τοιγαροῦν κάμνων,
ἐκεῖνος ἐλθὼν πρὸς τὸν ἵππον ὡμίλει·
« Ἄν μοι θελήσῃς συλλαβεῖν τι τοῦ φόρτου,
« τάχ' ἂν γενοίμην σῶος· εἰ δὲ μὴ, θνήσκω. »
Ὁ δ' « Οὐ προάξεις »; εἶπε· « μὴ δ' ἐνοχλήσῃς ».
Εἷρπεν σιωπῶν· τῷ κόπῳ δ' ἀπαυδήσας
πεσὼν ἔκειτο νεκρὸς, ὡς προειρήκει.
Τὸν ἵππον οὖν παρ' αὐτὸν εὐθέως στήσας
ὁ δεσπότης, καὶ πάντα τὸν γόμον λύων,
ἐπ' αὐτὸν ἐτίθει, τὴν σάγην τε τοῦ κτήνους,
καὶ τὴν ὀνείην προσεπέθηκεν ἐκδείρας.
Ὁ δ' ἵππος « Οἴμοι τῆς κακῆς » ἔφη, « γνώμης!
« Οὗ γὰρ μετασχεῖν μικρὸν οὐκ ἐβουλήθην,
« τοῦτ' αὐτό μοι πᾶν ἐπιτέθεικεν ἡ χρείη. »

Η′.

ΑΡΑΨ ΚΑΙ ΚΑΜΗΛΟΣ.

Ἄραψ κάμηλον ἀχθίσας ἐπηρώτα,
πότερ' ἀναβαίνειν μᾶλλον, ἢ κάτω βαίνειν
αἱροῖτο. Χὠ κάμηλος, οὐκ ἄτερ μούσης,
εἶφ'· « Ἡ γὰρ ὀρθὴ τῶν ὁδῶν ἀπεκλείσθη »;

Θ′.

ΑΛΙΕΥΣ ΑΥΛΩΝ.

Ἁλιεύς τις αὐλοὺς εἶχε, καὶ σαφῶς ηὔλει.
Καὶ δήποτ' ὄψον ἐλπίσας ἀμοχθήτως
πολὺ πρὸς αὐλῶν ἡδυφωνείην ἥξειν,
τὸ δίκτυον θεὶς ἐτερέτιζεν εὐμούσως.
Ἐπεὶ δὲ φυσῶν ἔκαμνε καὶ μάτην ηὔλει,
βαλὼν σαγήνην, ἔλαβεν ἰχθύας πλείστους.
Ἐπὶ γῆς δ' ἰδὼν σπαίροντας ἄλλον ἀλλοίως,
τοσαῦτ' ἐκερτόμησε, τὸν βόλον πλύνων·
« Ἄναυλα νῦν ὀρχεῖσθε· κρεῖσσον ἦν ὑμᾶς
« πάλαι χορεύειν, ἡνίκ' εἰς χοροὺς ηὔλουν ».
Οὐκ ἔστιν ἀπόνως οὐδ' ἀλύοντα κερδαίνειν·
ὅταν βαλὼν δὲ τοῦθ' ἕλῃς ὅπερ βούλει,
τοῦ κερτομεῖν σοι καιρός ἐστι καὶ παίζειν.

Ι′.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

Ἀλώπεκ' ἐχθρὴν ἀμπέλων τε καὶ κήπων
ξένῃ θελήσας περιβαλεῖν τις αἰτίῃ,
τὴν κέρκον ἅψας, καὶ λίνον τι προσδήσας,
ἀφῆκε φεύγειν. Τὴν δ' ἐπίσκοπος δαίμων

ἐς τὰς ἀρούρας τοῦ βαλόντος ὡδήγει
τὸ πῦρ φέρουσαν. Ἦν δὲ ληΐων ὥρη
καὶ καλλίπαις ἄμητος ἐλπίδων πλήρης.
Ὁ δ' ἠκολούθει τὸν πολὺν κόπον κλαίων·
οὐδ' εἶδεν αὐτοῦ τὴν ἅλωνα Δημήτηρ.
Χρὴ πρᾷον εἶναι μηδ' ἄμετρα θυμοῦσθαι.
Ἔστιν τὶς ὀργῆς Νέμεσις, ἣν φυλαττοίμην,
αὐτοῖς βλάβην φέρουσα τοῖς δυσοργήτοις.

ΙΑ'.

ΑΗΔΩΝ ΚΑΙ ΧΕΛΙΔΩΝ.

Ἀγροῦ χελιδὼν ἐξεπωτήθη μακράν.
Εὗρεν δ' ἐρήμοις ἐγκαθημένην ὕλαις
ἀηδόν' ὀξύφωνον· ἡ δ' ἀπεθρήνει
τὸν Ἴτυλον ἄωρον ἐκπεσόντα τῆς ὥρης.
Ἐκ τοῦ μέλους δ' ἔγνωσαν αἱ δύ' ἀλλήλας·
καὶ δὴ προσέπτησάν τε καὶ προσωμίλουν.
Ἡ μὲν χελιδὼν εἶπε· « Φιλτάτη, ζῴοις.
« Πρῶτον βλέπω σε σήμερον μετὰ Θρᾴκην.
« Ἀεί τις ἡμᾶς πικρὸς ἔσχισεν δαίμων·
« καὶ παρθένοι γὰρ χωρὶς ἦμεν ἀλλήλων.
« Ἀλλ' ἔλθ' ἐς ἀγρὸν καὶ πρὸς οἶκον ἀνθρώπων·
« σύσκηνος ἡμῖν καὶ φίλη κατοικήσεις.
« Ὕπαιθρον ὕλην λεῖπε καὶ παρ' ἀνθρώποις
« ὁμώροφόν μοι δῶμα καὶ στέγην οἴκει,
« ὅπου γεωργοῖς, κοὐχὶ θηρίοις ᾄσεις.
« Τί σε δροσίζει νυκτὸς ἔννυχος στίβη,
« καὶ καῦμα θάλπει, πάντα δ' ἀγρῶτιν τήκει;
« Ἄγε δὴ σεαυτήν, σοφὰ λαλοῦσα, μήνυσον ».
Τὴν δ' αὖτ' ἀηδὼν ὀξύφωνος ἠμείφθη·
« Ἔα με πέτραις ἐμμένειν ἀοικήτοις·

« καὶ μή μ' ὀρεινῆς ὀργάδος σὺ χωρίσῃς.
« Μετὰ τὰς Ἀθήνας ἄνδρα καὶ πόλιν φεύγω·
« οἶκος δέ μοι πᾶς χὴ πίμιξις ἀνθρώπων
« λύπην παλαιῶν συμφορῶν ἀναξαίνει ».
Παραμυθία τίς ἐστι τῆς κακῆς μοίρης
λόγος σοφὸς, καὶ μοῦσα, καὶ φυγὴ πλήθους·
λύπη δ', ὅταν, πάλαι τις εὐσθενῶν, ὀφθῇ
τούτοις ταπεινὸς αὖθις οἷς συνοικήσει.

ΙΒ'.

ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΠΕΛΑΡΓΟΣ.

Αὔλαξι λεπτὰς παγίδας ἀγρότης πήξας,
γεράνους σποραίων πολεμίας συνειλήφει.
Τοῦτον πελαργὸς ἱκέτευε χωλεύων·
ὁμοῦ γὰρ αὐταῖς καὶ πελαργὸς ἡλώκει·
« Οὐκ εἰμὶ γέρανος· οὐ σπόρον καταφθείρω.
« Πελαργός εἰμι (χὴ χρόη με σημαίνει),
« πτηνῶν πελαργὸς εὐσεβέστατον ζῴων·
« τὸν ἐμὸν τιθηνῶ πατέρα καὶ νοσηλεύω ».
Κἀκεῖνος « Ὦ πελαργὲ, τίνι βίῳ χαίρεις
« οὐκ οἶδα », φησίν· « ἀλλὰ τοῦτο γινώσκω·
« ἔλαβόν σε σὺν ταῖς τἄργα τἀμὰ πορθούσαις·
« ἀπολῇ μετ' αὐτῶν τοιγαροῦν, μεθ' ὧν ἥλως ».
Κακοῖς ὁμιλῶν, ὡς ἐκεῖνοι μισήσῃ,
κἂν μηδὲν αὐτὸς τοὺς πέλας καταβλάψῃς.

ΙΓ'.

ΑΡΚΤΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

Ἄρκος φιλεῖν ἄνθρωπον ἐκτόπως ηὔχει·
νεκρὸν γὰρ αὐτοῦ σῶμ' ἔφασκεν μὴ σύρειν.

Πρὸς ἣν Ἀλώπηξ εἶπε· « Μᾶλλον ἠρούμην,
« εἰ νεκρὸν εἷλκες, τοῦ δὲ ζῶντος οὐχ ἥπτου. »
Ὁ ζῶντα βλάπτων μὴ νεκρόν με θρηνείτω.

ΙΔ΄.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΑΝΗΡ ΚΑΙ ΘΗΒΑΙΟΣ.

Ἀνὴρ Ἀθηναῖός τις ἀνδρὶ Θηβαίῳ
κοινῶς ὁδεύων, ὥσπερ εἰκὸς, ὡμίλει.
Ῥέων δ' ὁ μῦθος ἦλθε μέχρις Ἡρώων·
μακρὴ μὲν ἄλλως ῥῆσις, οὐδ' ἀναγκαίη.
Τέλος δ' ὁ μὲν Θηβαῖος υἱὸν Ἀλκμήνης
μέγιστον ἀνδρῶν, νῦν δὲ καὶ θεῶν ὕμνει·
ὁ δ' ἐξ Ἀθηνῶν ἔλεγεν ὡς πολὺ κρείσσων
Θησεὺς γένοιτο, καὶ τύχης ὁ μὲν θείης
ὄντως λέλογχεν, Ἡρακλῆς δὲ δουλείης.
Λέγων δ' ἐνίκα· στωμύλος γὰρ ἦν ῥήτωρ·
ὁ δ' ἄλλος, ὡς Βοιωτὸς, οὐκ ἔχων ἴσην
λόγοις ἅμιλλαν, εἶπεν ἀγρίῃ μούσῃ·
« Πέπαυσο· νικᾷς. Τοιγαροῦν χολωθείη
« Θησεὺς μὲν ἡμῖν, Ἡρακλῆς δ' Ἀθηναίοις ».

ΙΕ΄.

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΓΡΑΥΣ.

Ἄγροικος ἠπείλησε νηπίῳ τίτθη
κλαίοντι· « Παῦσαι· μή σε τῷ λύκῳ ῥίψω ».
Ὁ Λύκος δ' ἀκούσας, τήν τε γραῦν ἀληθεύειν
νομίσας, ἔμεινεν, ὡς ἕτοιμα δειπνήσων,
ἕως ὁ παῖς μὲν ἑσπέρης ἐκοιμήθη·
αὐτὸς δὲ πεινῶν, καὶ λύκος χανὼν ὄντως,
ἀπῆλθε νωθραῖς ἐλπίσιν παρεδρεύσας.

Λύκαινα δ' αὐτὸν ἡ σύνοικος ἠρώτα·
« Πῶς οὐδὲν ἄρας ἦλθες, ὥσπερ εἰώθεις »;
Ὁ δ' εἶπε· « Πῶς γάρ, ὃς γυναικὶ πιστεύω »;

ΙϚʹ.

ΑΙΛΟΥΡΟΣ ΚΑΙ ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ.

Αἴλουρος ὄρνεις οἰκίης ἐνεδρεύων,
ὡς θύλακός τις πασσάλων ἀπηρτήθη·
τὸν δ' εἶδ' ἀλέκτωρ πινυτὸς ἀγκυλογλώχιν,
καὶ ταῦτ' ἐκερτόμησεν ὀξὺ φωνήσας·
« Πολλοὺς μὲν οἶδα θυλάκους ἰδὼν ἤδη·
« οὐδεὶς δ' ὀδόντας εἶχεν αἰλούρου ζῶντος ».

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Β.

ΙΖʹ.

ΒΟΡΕΑΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΣ.

Βορέῃ λέγουσιν Ἡλίῳ τε τοιαύτην
ἔριν γενέσθαι· πότερος ἀνδρὸς ἀγροίκου
ὁδοιποροῦντος τὴν σισύραν ἀπεκδύσει.
Βορέης δὲ φυσᾷ πρῶτος οἷος ἐκ Θρᾴκης,
βίῃ νομίζων τὸν φοροῦντα συλήσειν.
Ὁ δ' οὐ μεθῆκε μαλλὸν, ἀλλὰ ῥιγώσας,
καὶ πάντα κύκλῳ χερσὶ κράσπεδα σφίγξας,
καθῆστο, πέτρης νῶτον ἐξοχῇ κλίνας.
Ὁ δ' Ἥλιος τὸ πρῶτον, ἡδὺς ἐκκύψας,
ἀνῆκεν αὐτὸν τοῦ δυσηνέμου ψύχους·
ἔπειτα δ' αὖ προσῆγε τὴν ἀλέην πλείω,
καὶ καῦμα τὸν γεωργὸν εἶχεν ἐξαίφνης·
αὐτὸς δὲ ῥίψας τὴν σισύραν ἐγυμνώθη.

Βοῤῥῆς μὲν οὕτως συγκριθεὶς ἐνικήθη.
Λέγει δ' ὁ μῦθος· « Πρᾳότητα, παῖ, ζήλου·
« ἀνύσεις τι πειθοῖ μᾶλλον ἢ βίῃ ῥέζων ».

ΙΗ'.

ΒΟΤΡΥΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

Βότρυς μελαίνης ἀμπέλου παρωρείῃ
ἀπεκρέμαντο· τοὺς δὲ ποικίλη κερδὼ
ἰδοῦσα πλήρεις, πολλάκις μὲν ὡρμήθη
πηδῶσα ποσσὶν πορφυρῆς θίγειν ὥρης·
ἦν γὰρ πέπειρος κεἰς τρύγητον ἀκμαίη.
Κάμνουσα δ' ἄλλως (οὐ γὰρ ἴσχυε ψαύειν),
παρῆλθεν, οὕτω βουκολοῦσα τὴν λύπην·
« Ὄμφαξ ὁ βότρυς· οὐ πέπειρος, ὡς ᾤμην ».

ΙΘ'.

ΒΟΗΛΑΤΗΣ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΗΣ.

Βοηλάτης ἅμαξαν ἦγεν ἐκ κώμης.
Τῆς δ' ἐμπεσούσης εἰς φάραγγα κοιλώδη,
δέον βοηθεῖν αὐτὸν, ἀργὸς εἱστήκει·
τῷ δ' Ἡρακλεῖ προσηύχεθ', ὃν μόνον πάντων
θεῶν ἀληθῶς προσεκύνει τε κἀτίμα.
Θεὸς δ' ἐπιστὰς, εἶπε· « Τῶν τροχῶν ἅπτου,
« καὶ τοὺς βόας κέντιζε· τοῖς θεοῖς δ' εὔχου,
« ὅταν τι ποιῇς καὐτὸς, ἢ μάτην εὔξῃ ».

Κ'.

ΒΟΕΣ.

Βόες μαγείρους ἀπολέσαι ποτ' ἐζήτουν,

ἔχοντας αὐτοῖς πολεμίαν ἐπιστήμην.
Καὶ δὴ συνηθροίζοντο, πρὸς μάχην ἤδη
κέρατ' ἀποξύνοντες. Εἷς δέ τις λίην
γέρων ἐν αὐτοῖς (πολλὰ γὰρ ἦν ἀροτρεύσας),
« Οὗτοι μὲν ἡμᾶς » εἶπε, « χερσὶν ἐμπείροις
« σφάζουσι καὶ κτείνουσι χωρὶς αἰκίης·
« ἢν δ' εἰς ἀτέχνους ἐμπέσωμεν ἀνθρώπους,
« διπλοῦς τότ' ἔσται θάνατος· οὐ γὰρ ἐλλείψει
« τὸν βοῦν ὁ θύσων, κἂν μάγειρος ἐλλείψῃ ».
Ὁ τὴν παροῦσαν πημονὴν φεύγειν σπεύδων
ὁρᾷν ὀφείλει μή τι χεῖρον ἐξεύρῃ.

ΚΑ'.

ΑΝΗΡ ΜΕΣΟΠΟΛΙΟΣ ΚΑΙ ΔΥΟ ΕΡΩΜΕΝΑΙ.

Βίου τις ἤδη τὴν μέσην ἔχων ὥρην
(νέος μὲν οὐκ ἦν, οὐδέπω δὲ πρεσβύτης),
λευκὰς, μελαίνας, μιγάδας ἐκλόνει χαίτας·
εἶτ' εἰς ἔρωτας ἐσχόλαζε καὶ κώμους.
Ἤρα γυναικῶν δύο, νέης τε καὶ γραίης·
νέον μὲν αὐτὸν ἡ νεῆνις ἐζήτει
βλέπειν ἐραστὴν, συγγέροντα δ' ἡ γραίη.
Τῶν οὖν τριχῶν ἑκάστοθ' ἡ μὲν ἀκμαίη
ἔτιλλεν ἃς ηὕρισκε λευκανθιζούσας·
ἔτιλλε δ' ἡ γραῦς, εἰ μέλαιναν ηὑρήκει·
ἕως φαλακρὸν ἡ νέη τε χἠ γραίη
ἔθηκαν, ἑκάστη τῶν τριχῶν ἀποσπῶσα·
ἀεὶ γὰρ εὖγε τιλλόμενος ἐγυμνοῦτο.
Φάσκει δ' ὁ μῦθος τοῦτο πᾶσιν ἀνθρώποις·
« Ἐλεεινὸς ὅστις εἰς γυναῖκας ἐμπίπτει·
« ἀεὶ γὰρ εὖγε δακνόμενος ἐκγυμνοῦται ».

ΚΒ'.

ΒΟΗΛΑΤΗΣ ΤΑΥΡΟΝ ΑΠΟΛΕΣΑΣ.

Βοηλάτης ἄνθρωπος εἰς μακρὴν ὕλην
ταῦρον κεράστην ἀπολέσας ἀνεζήτει·
ἔθηκε δ' εὐχὴν ταῖς ὀρεινόμοις νύμφαις,
Ἑρμῇ, νομαίῳ Πανὶ, τοῖς πέριξ, ἄρνα
λοιβὴν παρασχεῖν, εἰ λάβοιτο τὸν κλέπτην.
Ὄχθον δ' ὑπερβὰς, τὸν καλὸν βλέπει ταῦρον
λέοντι θοίνην· δυστυχὴς δ' ἐπαρᾶται
καὶ βοῦς προσάξειν, εἰ φύγοι γε τὸν κλέπτην.
Ἐντεῦθεν ἡμᾶς τοῦτ' ἔοικε γινώσκειν·
ἄβουλον εὐχὴν τοῖς θεοῖσι μὴ πέμπειν,
ἐκ τῆς πρὸς ὥρην ἐκφορουμένην λύπης.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ.

ΚΓ'.

ΓΑΜΟΙ ΗΛΙΟΥ.

Γάμοι μὲν ἦσαν Ἡλίου θέρους ὥρῃ·
τὰ ζῷα δ' ἱλαροὺς ἦγε τῷ θεῷ κώμους.
Καὶ βάτραχοι δὲ λιμναίους χοροὺς ἦγον·
οἷς εἶπε παύσας φρῦνος· « Οὐχὶ παιάνων
« τοῦτ' ἐστὶν ἡμῖν, φροντίδων δὲ καὶ λύπης·
« ὃς γὰρ μόνος νῦν λιβάδα πᾶσαν αὐαίνει,
« τί μὴ πάθωμεν τῶν κακῶν, ἐὰν γήμας
« ὅμοιον αὐτῷ παιδίον τι γεννήσῃ »;
Χαίρουσι πολλοὶ τῶν ὑπερβολῇ κούφων,
ἐφ' οἷς ἄγαν μέλλουσιν οὐχὶ χαιρήσειν.

ΚΔ'.

ΛΑΓΩΟΙ ΚΑΙ ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

Γνώμη λαγωοὺς εἶχε μηκέτι ζώειν,
πάντας δὲ λίμνης εἰς μέλαν πεσεῖν ὕδωρ,
ὁθούνεκ' εἰσὶν ἀδρανέστατοι ζώων,
ψυχάς τ' ἄτολμοι, μοῦνον εἰδότες φεύγειν.
Ἐπεὶ δὲ λίμνης ἐγγὺς ἦσαν εὐρείης,
καὶ βατράχων ὅμιλον εἶδον ἀκταίων
βαθέην ἐς ἰλὺν ὀκλαδιστὶ πηδώντων,
ἐπεστάθησαν. Καί τις εἶπε θαρσήσας·
« Ἄψ νῦν ἴωμεν· οὐκέτι χρεὼν θνήσκειν·
ὁρῶ γὰρ ἄλλους ἀσθενεστέρους ἡμῶν ».

ΚΕ'.

ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΓΕΡΑΝΟΙ.

Γέρανοι γεωργοῦ κατενέμοντο τὴν χώρην
ἐσπαρμένην νεωστὶ πυρίνῳ σίτῳ.
Ὁ δ' ἄχρι πολλοῦ σφενδόνην κενὴν σείων,
ἐδίωκεν αὐτὰς τῷ φόβῳ καταπλήσσων.
Αἱ δ' ὡς ἐπέσχον σφενδονῶντα τὰς αὔρας,
κατεφρόνησαν λοιπὸν, ὥστε μὴ φεύγειν,
ἕως ἐκεῖνος οὐκέθ', ὡς πρὶν εἰώθει,
λίθους δὲ βάλλων, ἠλόησε τὰς πλείους.
Αἱ δ' ἐκλιποῦσαι τὴν ἄρουραν, ἀλλήλαις
« Φεύγωμεν » ἐκραύγαζον « εἰς τὰς Πυγμαίων·
« ἄνθρωπος οὗτος οὐκέτ' ἐκφοβεῖν ἡμᾶς
« ἔοικεν· ἤδη δ' ἄρχεταί τι καὶ πράσσειν ».

ΚϚʹ.

ΓΑΛΗ ΣΥΛΛΗΦΘΕΙΣΑ.

Γαλῆν δόλῳ τις συλλαβών τε καὶ δήσας,
ἔπνιγεν ὑδάτων ἐν συναγγίᾳ κοίλῃ·
τῆς δ' αὖ λεγούσης, « Ὡς κακὴν χάριν τίνεις
« ὧν ὠφέλουν θηρῶσα μῦς τε καὶ σαύρας »!
« Ἐπιμαρτυρῶ σοι », φησίν· « ἀλλὰ καὶ πάσας
« ἔπνιγες ὄρνεις, πάντα δ' οἶκον ἠρήμους,
« κρεῶν ἀνέῳγες ἄγγος· ὥστε τεθνήξῃ,
« βλάπτουσα μᾶλλον, ἤπερ ὠφελοῦσ' ἡμᾶς ».

ΚΖʹ.

ΒΟΥΣ ΚΑΙ ΦΡΥΝΟΣ.

Γέννημα φρύνου συνεπάτησε βοῦς πίνων·
ἐλθοῦσα δ' αὐτόσ' (οὐ παρῆν γάρ) ἡ μήτηρ,
παρὰ τῶν ἀδελφῶν ποῦ ποτ' ἦν ἐπεζήτει·
« Τέθνηκε, μῆτερ· ἄρτι γὰρ πρῴ τῆς ὥρης
« ἦλθεν πάχιστον τετράπουν, ὑφ' οὗ κεῖται
« χηλῇ μαλαχθέν ». Ἡ δὲ φρῦνος ἠρώτα,
φυσῶσ' ἑαυτὴν, εἰ τοιοῦτον ἦν ὄγκῳ
τὸ ζῷον. Οἱ δὲ μητρί « Παῦε, μὴ πρίου·
« θᾶσσον σεαυτὴν » εἶπον, ἐκ μέσου ῥήξεις,
« ἢ τὴν ἐκείνου ποιότητα μιμήσῃ ».

ΚΗʹ.

ΙΠΠΟΣ ΓΕΡΩΝ.

Γέρων ποθ' ἵππος εἰς ἀλητὸν ἐπράθη.
Ζευχθεὶς ὑπὸ μύλην ἑσπέρην τάλας πᾶσαν,

« καὶ μή μ' ὀρεινῆς ὀργάδος σὺ χωρίσῃς.
« Μετὰ τὰς Ἀθήνας ἄνδρα καὶ πόλιν φεύγω·
« οἶκος δέ μοι πᾶς χὴπίμιξις ἀνθρώπων
« λύπην παλαιῶν συμφορῶν ἀναξαίνει ».
Παραμυθία τίς ἐστι τῆς κακῆς μοίρης
λόγος σοφὸς, καὶ μοῦσα, καὶ φυγὴ πλήθους·
λύπη δ', ὅταν, πάλαι τις εὐσθενῶν, ὀφθῇ
τούτοις ταπεινὸς αὖθις οἷς συνοικήσει.

ΙΒ'.

ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΠΕΛΑΡΓΟΣ.

Αὔλαξι λεπτὰς παγίδας ἀγρότης πήξας,
γεράνους σποραίων πολεμίας συνειλήφει.
Τοῦτον πελαργὸς ἱκέτευε χωλεύων·
ὁμοῦ γὰρ αὐταῖς καὶ πελαργὸς ἡλώκει·
« Οὐκ εἰμὶ γέρανος· οὐ σπόρον καταφθείρω.
« Πελαργός εἰμι (χὴ χρόη με σημαίνει),
« πτηνῶν πελαργὸς εὐσεβέστατον ζώων·
« τὸν ἐμὸν τιθηνῶ πατέρα καὶ νοσηλεύω ».
Κἀκεῖνος « Ὦ πελαργὲ, τίνι βίῳ χαίρεις
« οὐκ οἶδα », φησίν· « ἀλλὰ τοῦτο γινώσκω·
« ἔλαβόν σε σὺν ταῖς τἄργα τἀμὰ πορθούσαις·
« ἀπολῇ μετ' αὐτῶν τοιγαροῦν, μεθ' ὧν ἥλως ».
Κακοῖς ὁμιλῶν, ὡς ἐκεῖνοι μισήσῃ,
κἂν μηδὲν αὐτὸς τοὺς πέλας καταβλάψῃς.

ΙΓ'.

ΑΡΚΤΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

Ἄρκος φιλεῖν ἄνθρωπον ἐκτόπως ηὔχει·
νεκρὸν γὰρ αὐτοῦ σῶμ' ἔφασκεν μὴ σύρειν.

Πρὸς ἣν Ἀλώπηξ εἶπε· « Μᾶλλον ἠρούμην,
« εἰ νεκρὸν εἷλκες, τοῦ δὲ ζῶντος οὐχ ἧπτου. »
Ὁ ζῶντα βλάπτων μή νεκρόν με θρηνείτω.

ΙΔʹ.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΑΝΗΡ ΚΑΙ ΘΗΒΑΙΟΣ.

Ἀνὴρ Ἀθηναῖός τις ἀνδρὶ Θηβαίῳ
κοινῶς ὁδεύων, ὥσπερ εἰκὸς, ὡμίλει.
Ῥέων δ' ὁ μῦθος ἦλθε μέχρις Ἡρώων·
μακρὴ μὲν ἄλλως ῥῆσις, οὐδ' ἀναγκαίη.
Τέλος δ' ὁ μὲν Θηβαῖος υἱὸν Ἀλκμήνης
μέγιστον ἀνδρῶν, νῦν δὲ καὶ θεῶν ὕμνει·
ὁ δ' ἐξ Ἀθηνῶν ἔλεγεν ὡς πολὺ κρείσσων
Θησεὺς γένοιτο, καὶ τύχης ὁ μὲν θείης
ὄντως λέλογχεν, Ἡρακλῆς δὲ δουλείης.
Λέγων δ' ἐνίκα· στωμύλος γὰρ ἦν ῥήτωρ·.
ὁ δ' ἄλλος, ὡς Βοιωτὸς, οὐκ ἔχων ἴσην
λόγοις ἅμιλλαν, εἶπεν ἀγρίῃ μούσῃ·
« Πέπαυσο· νικᾷς. Τοιγαροῦν χολωθείη
« Θησεὺς μὲν ἡμῖν, Ἡρακλῆς δ' Ἀθηναίοις ».

ΙΕʹ.

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΓΡΑΥΣ.

Ἄγροικος ἠπείλησε νηπίῳ τίτθη
κλαίοντι· « Παῦσαι· μή σε τῷ λύκῳ ῥίψω ».
Ὁ Λύκος δ' ἀκούσας, τήν τε γραῦν ἀληθεύειν
νομίσας, ἔμεινεν, ὡς ἕτοιμα δειπνήσων,
ἕως ὁ παῖς μὲν ἑσπέρης ἐκοιμήθη·
αὐτὸς δὲ πεινῶν, καὶ λύκος χανὼν ὄντως,
ἀπῆλθε νωθραῖς ἐλπίσιν παρεδρεύσας.

Λύκαινα δ' αὐτὸν ἡ σύνοικος ἠρώτα·
« Πῶς οὐδὲν ἄρας ἦλθες, ὥσπερ εἰώθεις »;
Ὁ δ' εἶπε· « Πῶς γάρ, ὃς γυναικὶ πιστεύω »;

ΙϚʹ.

ΑΙΛΟΥΡΟΣ ΚΑΙ ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ.

Αἴλουρος ὄρνεις οἰκίης ἐνεδρεύων,
ὡς θύλακός τις πασσάλων ἀπηρτήθη·
τὸν δ' εἶδ' ἀλέκτωρ πινυτὸς ἀγκυλογλώχιν,
καὶ ταῦτ' ἐκερτόμησεν ὀξὺ φωνήσας·
« Πολλοὺς μὲν οἶδα θυλάκους ἰδὼν ἤδη·
« οὐδεὶς δ' ὀδόντας εἶχεν αἰλούρου ζῶντος ».

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Β.

ΙΖʹ.

ΒΟΡΕΑΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΣ.

Βορέῃ λέγουσιν Ἡλίῳ τε τοιαύτην
ἔριν γενέσθαι· πότερος ἀνδρὸς ἀγροίκου
ὁδοιποροῦντος τὴν σισύραν ἀπεκδύσει.
Βορέης δὲ φυσᾷ πρῶτος οἷος ἐκ Θρᾴκης,
βίῃ νομίζων τὸν φοροῦντα συλήσειν.
Ὁ δ' οὐ μεθῆκε μαλλὸν, ἀλλὰ ῥιγώσας,
καὶ πάντα κύκλῳ χερσὶ κράσπεδα σφίγξας,
καθῆστο, πέτρης νῶτον ἐξοχῇ κλίνας.
Ὁ δ' Ἥλιος τὸ πρῶτον, ἡδὺς ἐκκύψας,
ἀνῆκεν αὐτὸν τοῦ δυσηνέμου ψύχους·
ἔπειτα δ' αὖ προσῆγε τὴν ἀλέην πλείω,
καὶ καῦμα τὸν γεωργὸν εἶχεν ἐξαίφνης·
αὐτὸς δὲ ῥίψας τὴν σισύραν ἐγυμνώθη.

Βοῤῥῆς μὲν οὕτως συγκριθεὶς ἐνικήθη.
Λέγει δ' ὁ μῦθος· « Πρᾳότητα, παῖ, ζήλου·
« ἀνύσεις τι πειθοῖ μᾶλλον ἢ βίῃ ῥέζων ».

ΙΗ'.

ΒΟΤΡΥΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

Βότρυς μελαίνης ἀμπέλου παρωρείῃ
ἀπεκρέμαντο· τοὺς δὲ ποικίλη κερδὼ
ἰδοῦσα πλήρεις, πολλάκις μὲν ὡρμήθη
πηδῶσα ποσσὶν πορφυρῆς θίγειν ὥρης·
ἦν γὰρ πέπειρος κεὶς τρύγητον ἀκμαίη.
Κάμνουσα δ' ἄλλως (οὐ γὰρ ἴσχυε ψαύειν),
παρῆλθεν, οὕτω βουκολοῦσα τὴν λύπην·
« Ὄμφαξ ὁ βότρυς· οὐ πέπειρος, ὡς ᾤμην ».

ΙΘ'.

ΒΟΗΛΑΤΗΣ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΗΣ.

Βοηλάτης ἅμαξαν ἦγεν ἐκ κώμης.
Τῆς δ' ἐμπεσούσης εἰς φάραγγα κοιλώδη,
δέον βοηθεῖν αὐτὸν, ἀργὸς εἱστήκει·
τῷ δ' Ἡρακλεῖ προσηύχεθ', ὃν μόνον πάντων
θεῶν ἀληθῶς προσεκύνει τε κἀτίμα.
Θεὸς δ' ἐπιστὰς, εἶπε· « Τῶν τροχῶν ἅπτου,
« καὶ τοὺς βόας κέντιζε· τοῖς θεοῖς δ' εὔχου,
« ὅταν τι ποιῇς καὐτὸς, ἢ μάτην εὔξῃ ».

Κ'.

ΒΟΕΣ.

Βόες μαγείρους ἀπολέσαι ποτ' ἐζήτουν,

ἔχοντας αὐτοῖς πολεμίαν ἐπιστήμην.
Καὶ δὴ συνηθροίζοντο, πρὸς μάχην ἤδη
κέρατ' ἀποξύνοντες. Εἷς δέ τις λίην
γέρων ἐν αὐτοῖς (πολλὰ γὰρ ἦν ἀροτρεύσας),
« Οὗτοι μὲν ἡμᾶς » εἶπε, « χερσὶν ἐμπείροις
« σφάζουσι καὶ κτείνουσι χωρὶς αἰκίης·
« ἢν δ' εἰς ἀτέχνους ἐμπέσωμεν ἀνθρώπους,
« διπλοῦς τότ' ἔσται θάνατος· οὐ γὰρ ἐλλείψει
« τὸν βοῦν ὁ θύσων, κἂν μάγειρος ἐλλείψῃ ».
Ὁ τὴν παροῦσαν πημονὴν φεύγειν σπεύδων
ὁρᾷν ὀφείλει μή τι χεῖρον ἐξεύρῃ.

ΚΑ'.

ΑΝΗΡ ΜΕΣΟΠΟΛΙΟΣ ΚΑΙ ΔΥΟ ΕΡΩΜΕΝΑΙ.

Βίου τις ἤδη τὴν μέσην ἔχων ὥρην
(νέος μὲν οὐκ ἦν, οὐδέπω δὲ πρεσβύτης),
λευκάς, μελαίνας, μιγάδας ἐκλόνει χαίτας·
εἶτ' εἰς ἔρωτας ἐσχόλαζε καὶ κώμους.
Ἤρα γυναικῶν δύο, νέης τε καὶ γραίης·
νέον μὲν αὐτὸν ἡ νεῆνις ἐζήτει
βλέπειν ἐραστήν, συγγέροντα δ' ἡ γραίη.
Τῶν οὖν τριχῶν ἑκάστοθ' ἡ μὲν ἀκμαίη
ἔτιλλεν ἃς ηὕρισκε λευκανθιζούσας·
ἔτιλλε δ' ἡ γραῦς, εἰ μέλαιναν ηὑρήκει·
ἕως φαλακρὸν ἡ νέη τε χἡ γραίη
ἔθηκαν, ἑκάστη τῶν τριχῶν ἀποσπῶσα·
ἀεὶ γὰρ εὖγε τιλλόμενος ἐγυμνοῦτο.
Φάσκει δ' ὁ μῦθος τοῦτο πᾶσιν ἀνθρώποις·
« Ἐλεεινὸς ὅστις εἰς γυναῖκας ἐμπίπτει·
« ἀεὶ γὰρ εὖγε δακνόμενος ἐκγυμνοῦται ».

ΚΒʹ.

ΒΟΗΛΑΤΗΣ ΤΑΥΡΟΝ ΑΠΟΛΕΣΑΣ.

Βοηλάτης ἄνθρωπος εἰς μακρὴν ὕλην
ταῦρον κεράστην ἀπολέσας ἀνεζήτει·
ἔθηκε δ' εὐχὴν ταῖς ὀρεινόμοις νύμφαις,
Ἑρμῇ, νομαίῳ Πανὶ, τοῖς πέριξ, ἄρνα
λοιβὴν παρασχεῖν, εἰ λάβοιτο τὸν κλέπτην.
Ὄχθον δ' ὑπερβὰς, τὸν καλὸν βλέπει ταῦρον
λέοντι θοίνην· δυστυχὴς δ' ἐπαρᾶται
καὶ βοῦς προσάξειν, εἰ φύγοι γε τὸν κλέπτην.
Ἐντεῦθεν ἡμᾶς τοῦτ' ἔοικε γινώσκειν·
ἄβουλον εὐχὴν τοῖς θεοῖσι μὴ πέμπειν,
ἐκ τῆς πρὸς ὥρην ἐκφορουμένην λύπης.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ.

ΚΓʹ.

ΓΑΜΟΙ ΗΛΙΟΥ.

Γάμοι μὲν ἦσαν Ἡλίου θέρους ὥρῃ·
τὰ ζῷα δ' ἱλαροὺς ἦγε τῷ θεῷ κώμους.
Καὶ βάτραχοι δὲ λιμναίους χοροὺς ἦγον·
οἷς εἶπε παύσας φρῦνος· « Οὐχὶ παιάνων
« τοῦτ' ἐστὶν ἡμῖν, φροντίδων δὲ καὶ λύπης·
« ὃς γὰρ μόνος νῦν λιβάδα πᾶσαν αὐαίνει,
« τί μὴ πάθωμεν τῶν κακῶν, ἐὰν γήμας
« ὅμοιον αὐτῷ παιδίον τι γεννήσῃ »;
Χαίρουσι πολλοὶ τῶν ὑπερβολῇ κούφων,
ἐφ' οἷς ἄγαν μέλλουσιν οὐχὶ χαιρήσειν.

ΚΔ΄.

ΛΑΓΩΟΙ ΚΑΙ ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

Γνώμη λαγωοὺς εἶχε μηκέτι ζώειν,
πάντας δὲ λίμνης εἰς μέλαν πεσεῖν ὕδωρ,
ὁθούνεκ' εἰσὶν ἀδρανέστατοι ζώων,
ψυχάς τ' ἄτολμοι, μοῦνον εἰδότες φεύγειν.
Ἐπεὶ δὲ λίμνης ἐγγὺς ἦσαν εὐρείης,
καὶ βατράχων ὅμιλον εἶδον ἀκταίων
βαθέην ἐς ἰλὺν ὀκλαδιστὶ πηδώντων,
ἐπεστάθησαν. Καί τις εἶπε θαρσήσας·
« Ἄψ νῦν ἴωμεν· οὐκέτι χρεὼν θνήσκειν·
ὁρῶ γὰρ ἄλλους ἀσθενεστέρους ἡμῶν ».

ΚΕ΄.

ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΓΕΡΑΝΟΙ.

Γέρανοι γεωργοῦ κατενέμοντο τὴν χώρην
ἐσπαρμένην νεωστὶ πυρίνῳ σίτῳ.
Ὁ δ' ἄχρι πολλοῦ σφενδόνην κενὴν σείων,
ἐδίωκεν αὐτὰς τῷ φόβῳ καταπλήσσων.
Αἱ δ' ὡς ἐπέσχον σφενδονῶντα τὰς αὔρας,
κατεφρόνησαν λοιπὸν, ὥστε μὴ φεύγειν,
ἕως ἐκεῖνος οὐκέθ', ὡς πρὶν εἰώθει,
λίθους δὲ βάλλων, ἠλόησε τὰς πλείους.
Αἱ δ' ἐκλιποῦσαι τὴν ἄρουραν, ἀλλήλαις
« Φεύγωμεν » ἐκραύγαζον « εἰς τὰς Πυγμαίων·
« ἄνθρωπος οὗτος οὐκέτ' ἐκφοβεῖν ἡμᾶς
« ἔοικεν· ἤδη δ' ἄρχεταί τι καὶ πράσσειν ».

ΚϚ′.

ΓΑΛΗ ΣΥΛΛΗΦΘΕΙΣΑ.

Γαλῆν δόλῳ τις συλλαβών τε καὶ δήσας,
ἔπνιγεν ὑδάτων ἐν συναγγίᾳ κοίλῃ·
τῆς δ' αὖ λεγούσης, « Ὡς κακὴν χάριν τίνεις
« ὧν ὠφέλουν θηρῶσα μῦς τε καὶ σαύρας »!
« Ἐπιμαρτυρῶ σοι », φησίν· « ἀλλὰ καὶ πάσας
« ἔπνιγες ὄρνεις, πάντα δ' οἶκον ἠρήμους,
« κρεῶν ἀνέῳγες ἄγγος· ὥστε τεθνήξῃ,
« βλάπτουσα μᾶλλον, ἤπερ ὠφελοῦσ' ἡμᾶς ».

ΚΖ′.

ΒΟΥΣ ΚΑΙ ΦΡΥΝΟΣ.

Γέννημα φρύνου συνεπάτησε βοῦς πίνων·
ἐλθοῦσα δ' αὐτόσ' (οὐ παρῆν γάρ) ἡ μήτηρ,
παρὰ τῶν ἀδελφῶν ποῦ ποτ' ἦν ἐπεζήτει·
« Τέθνηκε, μῆτερ· ἄρτι γὰρ πρῴ τῆς ὥρης
« ἦλθεν πάχιστον τετράπουν, ὑφ' οὗ κεῖται
« χηλῇ μαλαχθέν ». Ἡ δὲ φρῦνος ἠρώτα,
φυσῶσ' ἑαυτήν, εἰ τοιοῦτον ἦν ὄγκῳ
τὸ ζῷον. Οἱ δὲ μητρί « Παῦε, μὴ πρίου·
« θᾶσσον σεαυτήν » εἶπον, ἐκ μέσου ῥήξεις,
« ἢ τὴν ἐκείνου ποιότητα μιμήσῃ ».

ΚΗ′.

ΙΠΠΟΣ ΓΕΡΩΝ.

Γέρων ποθ' ἵππος εἰς ἀλητὸν ἐπράθη.
Ζευχθεὶς ὑπὸ μύλην ἑσπέρην τάλας πᾶσαν,

καὶ δὴ στενάξας, εἶπεν· « Ἐκ δρόμων οἵων
« καμπτῆρας οἵους ἀλφίτοισι γυρεύω »!
Μὴ λίαν ἐπαίρου πρὸς τὸ τῆς ἀκμῆς γαῦρον·
πολλοῖς τὸ γῆρας εἰς πόνους ἀνηλώθη.

ΚΘ΄.

ΛΙΘΟΥΡΓΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΗΣ.

Γλύψας ἐπώλει λύγδινόν τις ἑρμείην.
Τὸν δ' ἠγόραζον ἄνδρες· ὃς μὲν εἰς στήλην
(υἱὸς γὰρ αὐτῷ προσφάτως ἐτεθνήκει)·
ὁ δὲ χειροτέχνης ὡς θεὸν καθιδρύσων.
Ἦν δ' ὀψέ· χὠ λιθουργὸς οὐκ ἐπεπράκει, ...
συνθέμενος αὐτοῖς εἰς τὸν ὄρθρον αὖ δεῖξαι
ἐλθοῦσιν. Ὁ δὲ λιθουργὸς εἶδεν ὑπνώσας
αὐτὸν τὸν Ἑρμῆν ἐν πύλῃς ὀνειρείῃς·
εἶδεν λέγοντα· « Τἀμὰ νῦν ταλαντεύῃ·
« ἓν γάρ με νεκρὸν ἢ θεὸν σὺ ποιήσεις ».

Λ΄.

ΓΑΛΑΙ ΚΑΙ ΜΥΕΣ.

Γαλαῖ ποτ' εἶχον καὶ μύες πρὸς ἀλλήλους
ἄσπονδον αἰεὶ πόλεμον, αἱμάτων πλήρη·
γαλαῖ δ' ἐνίκων. Οἱ μύες δὲ τῆς ἥττης
ἐδόκουν ὑπάρχειν αἰτίην σφίσιν ταύτην,
ὅτι στρατηγοὺς οὐκ ἔχοιεν ἐκδήλους,
ἀεὶ δ' ἀτάκτως ὑπομένουσι κινδύνους.
Εἵλοντο τοίνυν τοὺς γένει τε καὶ ῥώμῃ
γνώμῃ τ' ἀρίστους, εἰς μάχην τε γενναίους,
οἳ σφᾶς ἐκόσμουν, καὶ διεῖλον εἰς ἴλας
λόχους τε καὶ φάλαγγας, ὡς ἐν ἀνθρώποις.

Ἐπεὶ δ' ἐτάχθη πάντα καὶ συνηθροίσθη,
καί τις γαλῆν μῦς προὐκαλεῖτο θαρσήσας,
οἵ τε στρατηγοὶ λεπτὰ πηλίνων τειχῶν
κάρφη μετώποις ἁρμόσαντες ἀχρεῖα,
ἡγοῦντο, παντὸς ἐκφανέστατοι πλήθους.
Πάλιν δὲ φύζα τοὺς μύας κατειλήφει.
Ἄλλοι μὲν οὖν σωθέντες ἦσαν ἐν τρώγλαις·
τοὺς δὲ στρατηγοὺς εἰστρέχοντας οὐκ εἴα
τὰ περισσὰ κάρφη τῆς ὀπῆς ἔσω δύνειν,
μόνοι θ' ἑάλοσαν αὐτόθι τῶν μυχῶν πρόσθεν.
Νίκη δ' ἐπ' αὐτοῖς καὶ τρόπαιον εἱστήκει,
γαλῆς ἑκάστης μῦν στρατηγὸν ἑλκούσης.
Λέγει δ' ὁ μῦθος· « Εἰς τὸ ζῆν ἀκινδύνως
« τῆς λαμπρότητος εὐτέλεια βελτίων ».

ΛΑ'.

ΓΑΛΗ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

Γαλῇ ποτ' ἀνδρὸς εὐπρεποῦς ἐρασθείσῃ
δίδωσι σεμνὴ Κύπρις, ἡ Πόθων μήτηρ,
μορφὴν ἀμεῖψαι καὶ λαβεῖν γυναικείην
καλῆς γυναικὸς, ἧς τις οὐκ ἔχων ἤρα·
ἰδὼν δ' ἐκεῖνος (ἐν μέρει γὰρ ἡλώκει)
γαμεῖν ἔμελλεν. Ἠρμένου δὲ τοῦ δείπνου,
παρέδραμεν μῦς. Ἡ δὲ τῆς βαθυστρώτου
καταβᾶσα κλίνης ἐπεδίωκεν ἡ νύμφη·
γάμου δὲ δαιτὴ λέλυτο. Καὶ καλῶς παίξας
Ἔρως ἀπῆλθε. Τῇ φύσει γὰρ ἡττήθη.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Δ.

ΛΒ'.

ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΨΑΡΕΣ.

Δυσμαὶ μὲν ἦσαν Πλειάδων, σπόρου δ' ὥρη·
καί τις γεωργὸς πυρὸν εἰς νειὸν ῥίψας,
ἐφύλασσεν ἑστώς. Καὶ γὰρ ἄκριτον πλήθει
μέλαν κολοιῶν ἔθνος ἦλθε δυσφώνων,
ψᾶρές τ' ὄλεθρος σπερμάτων ἀρουραίων.
Τῷ δ' ἠκολούθει σφενδόνην ἔχων κοίλην
παιδίσκος. Οἱ δὲ ψᾶρες ἐκ συνηθείης
ἤκουον εἰ τὴν σφενδόνην ποτ' ᾐτήκει,
καὶ πρὶν λαβεῖν ἔφευγον. Εὗρε δὴ τέχνην
ὁ γεωργὸς ἄλλην· τόν τε παῖδα φωνήσας
ἐδίδασκεν· « Ὦ παῖ· χρὴ γὰρ ὀρνέων ἡμᾶς
« σοφὸν δολῶσαι φῦλον. Ἡνίκ' ἂν τοίνυν
« ἔλθωσιν, ἐγὼ μέν » εἶπεν, « ἄρτον αἰτήσω·
« σὺ δ' οὐ τὸν ἄρτον, σφενδόνην δέ μοι δώσεις ».
Οἱ ψᾶρες ἦλθον, κἀνέμοντο τὴν χώρην.
Ὁ δ' ἄρτον ᾔτει, καθάπερ εἶχε συνθήκην,
οἱ δ' οὐκ ἔφευγον. Τῷ δ' ὁ παῖς λίθων πλήρη
τὴν σφενδόνην ἔδωκεν· ὁ δὲ γέρων ῥίψας
τοῦ μὲν τὸ βρέγμα, τοῦ δ' ἔτυψε τὴν κνήμην,
ἑτέρου τὸν ὦμον. Οἱ δ' ἔφευγον ἐκ χώρης.
Γέρανοι συνήντων, καὶ τὸ συμβὰν ἠρώτων.
Καί τις κολοιῶν εἶπε· « Φεύγετ' ἀνθρώπων
« γένος πονηρὸν, ἄλλα μὲν πρὸς ἀλλήλους
« λαλεῖν μαθόντων, ἄλλα δ' ἔργα ποιούντων ».
Δεινὸν τὸ φῦλον τῶν δόλῳ τι πραττόντων.

ΛΓ'.

ΠΑΙΣ ΕΣΘΙΩΝ ΣΠΛΑΓΧΝΑ.

Δήμητρι ταῦρον ὄχλος ἀγρότης θύων,
ἅλω πλατεῖαν οἰνάσιν κατεστρώκει,
κρεῶν τραπέζας εἶχε, καὶ πίθους οἴνου.
Ἐκ τῶν δὲ παίδων ἐσθίων τις ἀπλήστως
ὑπὸ τῶν βοείων ἐγκάτων ἐφυσήθη,
κἀπῆλθ' ἐς οἴκους, γαστρὸς ὄγκον ἀλγήσας.
Πεσὼν δ' ἐφ' ὑγραῖς μητρὸς ἀγκάλαις, « Οἴμοι!
« Τί ταῦτ' »; ἐφώνει· « δυστυχὴς ἀποθνήσκω.
« Τὰ σπλάγχνα γάρ, τεκοῦσα, πάντα μου πίπτει ».
Ἡ δ' εἶπε· « Θάρσει, κἀπόβαλλε· μὴ φείδου·
« οὐ γὰρ σά, τέκνον, ἀλλ' ἐμεῖς τὰ τοῦ ταύρου ».
Ὅταν ὀρφανοῦ τις οὐσίην ἀναλώσας,
ἔπειτα ταύτην ἐκτίνων ἀποιμώζῃ,
πρὸς τοῦτον ἄν τις καταχρέοιτο τῷ μύθῳ.

ΛΔ'.

ΠΙΘΗΚΟΙ.

Δύο μὲν υἱοὺς ἡ πίθηκος ὠδίνει·
τεκοῦσα δ' αὐτοῖς ἐστιν οὐκ ἴση μήτηρ·
ἀλλ' ὃν μὲν αὐτῶν, ἀθλίης ὑπ' εὐνοίης,
θάλπουσα κολποῖς ἀγρίοις ἀποπνίγει,
τὸν δ' ὡς περισσὸν καὶ μάταιον ἐκβάλλει.
Κἀκεῖνος ἐλθὼν εἰς ἐρημίην ζώει.
Τοιοῦτο πολλῶν ἐστιν ἦθος ἀνθρώπων,
οἷς ἐχθρὸς αἰεὶ μᾶλλον ἢ φίλος γίγνου.

ΛΕʹ.

ΦΗΓΟΣ ΚΑΙ ΚΑΛΑΜΟΣ.

Δρῦν αὐτόῤῥιζον ἄνεμος ἐξ ὄρους ἄρας
ἔδωκε ποταμῷ· τὴν δ' ἔσυρε κυμαίνων,
πελώριον φύτευμα τῶν πρὶν ἀνθρώπων.
Πολὺς δὲ κάλαμος ἑκατέρωθεν εἱστήκει
ἐλαφρὸν ὄχθης ποταμίας ὕδωρ πίνων.
Θάμβος δὲ τὴν δρῦν εἶχε, πῶς ὁ μὲν λίην
λεπτός τ' ἐὼν καὶ βληχρὸς οὐκ ἐπεπτώκει,
αὐτὴ δὲ τόσση φηγὸς ἐξεῤῥιζώθη.
Σοφῶς δὲ κάλαμος εἶπε· « Μηδὲν ἐκπλήσσου·
« σὺ μὲν μαχομένη ταῖς πνοαῖς ἐνικήθης,
« ἡμεῖς δὲ καμπτόμεσθα μαλθακῇ γνώμῃ,
« κἂν βαιὸν ἡμῶν ἄνεμος ἄκρα κινήσῃ ».
Κάλαμος μὲν οὕτως· ὁ δέ γε μῦθος ἐμφαίνει
μὴ δεῖν μάχεσθαι τοῖς κρατοῦσιν, ἀλλ' εἴκειν.

Λϛʹ.

ΔΑΜΑΛΙΣ ΚΑΙ ΤΑΥΡΟΣ.

Δάμαλις ἐν ἀγροῖς, ἄφετος, ἀτριβὴς ζεύγλης,
κάμνοντι καὶ σύροντι τὴν ὕνιν ταύρῳ,
« Τάλας », ἐφώνει, « μόχθον οἷον ὀτλεύεις »!
Ὁ βοῦς δ' ἐσίγα χὐπέτεμνε τὴν χώρην.
Ἐπεὶ δ' ἔμελλον ἀγρόται θεοῖς θύειν,
ὁ βοῦς μὲν ὁ γέρων εἰς νομὰς ἀπεζεύχθη·
ὁ δὲ μόσχος ἀδμὴς κεῖνος εἵλκετο, σχοίνῳ
δεθεὶς κέρατα, βωμὸν αἵματος πλήσων.
Κἀκεῖνος αὐτῷ τοιάδ' εἶπε φωνήσας·
« Εἰς ταῦτα μέντοι μὴ πονῶν ἐτηρήθης·

« ὁ νέος παρέρπεις τὸν γέροντα, καὶ θύῃ,
« καί σου τένοντα πέλεκυς, οὐ ζυγὸς τρίψει ».

ΛΖ΄.

ΠΕΥΚΗ.

Δρυτόμοι τινὲς, σχίσαντες ἀγρίην πεύκην,
ἐνῆραν αὐτῇ σφῆνας, ὡς διασταίη,
γένοιτό τ' αὐτοῖς ὁ πόνος ὕστερον ῥᾴων.
Πεύκη στένουσα « Πῶς ἂν » εἶπε, « μεμφοίμην
« τὸν πέλεκυν, ὅς μου μὴ προσῆκε τῇ ῥίζῃ,
« ὡς τοὺς κακίστους σφῆνας, ὧν ἐγὼ μήτηρ;
« ἄλλος γὰρ ἄλλῃ μ' ἐμπεσὼν διαῤῥήσσει ».
Ὁ μῦθος δ' ἡμῖν τοῦτο πᾶσι μηνύει,
ὡς οὐδὲν οὕτω δεινὸν ἂν πρὸς ἀνθρώπων
πάθοις τι τῶν ἔξωθεν, ὡς ὑπ' οἰκείων.

ΛΗ΄.

ΔΕΛΦΙΝΕΣ ΚΑΙ ΚΑΡΚΙΝΟΣ.

Δελφῖνες αἰεὶ διεφέροντο φαλαίναις·
τούτοις παρῆλθε καρκίνος μεσιτεύων·
ὡς εἴ τις ὢν ἄδοξος ἐν πολιτείαις
στάσιν τυράννων μαχομένων εἰρηνεύοι.

ΛΘ΄.

ΚΑΜΗΛΟΣ.

Διέβαινε ποταμὸν ὀξὺν ὄντα τῷ ῥείθρῳ
κυρτὴ κάμηλος, εἶτ' ἔχεζε. Τοῦ δ' ὄνθου
φθάνοντος αὐτὴν, εἶπεν· « Ἦ κακῶς πράττω·

« ἔμπροσθεν ἤδη μου τά γ' ὄπισθέ μου βαίνει ».
Πόλιν ἄν τις εἴποι τὸν λόγον τοῦ Αἰσώπου,
ἧς ἔσχατοι κρατοῦσιν ἀντὶ τῶν πρώτων.

Μ'.

ΣΑΥΡΑ.

Διαῤῥαγῆναί φασιν ἐκ μέσου νώτου
δράκοντι μῆκος ἐξισουμένην σαύραν.
« Βλάψεις σεαυτὴν, κοὐδὲν ἄλλο ποιήσεις,
« ἂν τόνδε λίαν ὑπερέχοντα μιμήσῃ ».....

ΜΑ'.

ΚΥΩΝ ΚΑΙ ΜΑΓΕΙΡΟΣ.

Δεῖπνόν τις εἶχεν ἐν πόλει λαμπρὸν θύσας.
Ὁ κύων δὲ τούτου κυνὶ φίλῳ συναντήσας,
ἐλθεῖν πρὸς αὐτὸν ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἠρώτα·
κἀκεῖνος ἦλθε. Τὸν δὲ τοῦ σκέλους ἄρας
ὁ μάγειρος, ἐκτὸς ἐξέῤῥιψε τοῦ τοίχου
ἐς τὴν ἀγυιάν. Τῶν κυνῶν δ' ἐρωτώντων
ὅπως ἐδείπνησ', εἶπε· « Πῶς γὰρ ἂν κρεῖττον,
« ὃς οὐδὲ ποίαν ἀναλύειν με γινώσκω »;

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε.

ΜΒ'.

ΕΛΑΦΟΣ ΚΑΙ ΚΥΝΗΓΕΤΑΙ.

Ἔλαφος κεράστης, ὑπὸ τὸ καῦμα διψήσας
λίμνης ὕδωρ ἔπινεν ἡσυχαζούσης·
ἐκεῖ δ' ἑαυτοῦ τὴν σκιὴν θεωρήσας,

χηλῆς μὲν ἕνεκα καὶ ποδῶν ἐλυπήθη,
ἐπὶ τοῖς δὲ κέρασιν ὡς καλοῖς ἄγαν ηὖχει.
Παρῆν δὲ Νέμεσις, ἣ τὰ γαῦρα πημαίνει.
Κυνηγέτας γὰρ ἄνδρας εἶδεν ἐξαίφνης
ὁμοῦ σαγήναις καὶ σκύλαξιν εὐρίνοις·
ἰδὼν δ' ἔφευγε, δίψαν οὐδέπω παύσας,
καὶ μακρὸν ἐπέρα πεδίον ἴχνεσιν κούφοις.
Ἐπεὶ δὲ δρόμῳ σύνδενδρον ἦλθεν εἰς ὕλην
κέρατα θάμνοις ἐμπλακεὶς ἐθηρεύθη.
Καὶ ταῦτ' ἔφη· « Δύστηνος, ὡς διεψεύσθην !
« οἱ γὰρ πόδες μ' ἔσωζον, οἷς ἐπῃδούμην·
« τὰ κέρατα δὲ προὔδωκεν, οἷς ἐγαυρούμην ».
Περὶ τῶν σεαυτοῦ πραγμάτων ὅταν κρίνῃς,
μηδὲν βέβαιον ὑπολάβῃς, προγινώσκων,
μήτ' αὖ ἀπογνῷς, μηδ' ἀπελπίσῃς· οὕτω
σφάλλουσιν ἡμᾶς ἐνίοθ' αἱ πεποιθήσεις.

ΜΓ'.

ΤΑΥΡΟΙ ΚΑΙ ΛΕΩΝ.

Ἐνέμοντο ταῦροι τρεῖς ἀεὶ μετ' ἀλλήλων.
Λέων δὲ τούτους συλλαβεῖν ἐφεδρεύων,
ὁμοῦ μὲν αὐτοὺς οὐκ ἔδοξε νικήσειν·
λόγοις δ' ὑπούλοις διαβολαῖς τε συγκρούων,
ἐχθροὺς ἐποίει, χωρίσας δ' ἀπ' ἀλλήλων,
ἕκαστον αὐτῶν ἔσχε ῥᾳδίαν θοίνην.
Ὅταν μάλιστα ζῆν θέλῃς ἀκινδύνως,
ἐχθροῖς ἀπίστει, τοὺς φίλους δ' ἀεὶ τήρει.

ΜΔ′.

ΑΙΠΟΛΟΣ ΚΑΙ ΑΙΓΕΣ.

Ἔνιφεν ὁ Ζεύς· αἰπόλος δέ τις φεύγων
εἰς ἄντρον εἰσήλαυνε τῶν ἀοικήτων
τὰς αἶγας ἄκρῃ χιόνι λευκανθιζούσας.
Εὑρὼν δ' ἐκεῖ τάχιον εἰσδεδυκυίας
αἶγας κερούχους ἀγρίας, πολὺ πλείους
ὧν αὐτὸς ἦγε, μείζονάς τε καὶ κρείσσους,
ταῖς μὲν φέρων ἔβαλλε θαλλὸν ἐξ ὕλης,
τὰς δὲ σφετέρας ἀφῆκε μακρὰ λιμώττειν.
Ὡς δ' ᾐθρίασε, τὰς μὲν εὗρε τεθνώσας·
αἱ δ' οὐκ ἔμειναν· ἀλλ' ὁρῶν ἀβοσκήτων
ἀνέμβατον δρυμῶνα ποσσὶν ἠρεύνων.
Ὁ δ' αἰπόλος ἀγέλαστος ἦλθεν εἰς οἴκους,
αἰγῶν ἔρημος· ἐλπίσας δὲ τὰς κρείσσους,
οὐκ ὤνατ' οὐδ' ὧν αὐτὸς εἶχεν ἐκ πρώτης.

ΜΕ′.

ΕΛΑΦΟΣ ΝΟΣΩΝ.

Ἔλαφος καθ' ὕλην γυῖα κοῦφα ναρκήσας,
ἔκειτο πεδίων ἐν χλόῃ βαθυσχοίνῳ,
ἐξ ἧς ἑτοίμην χιλὸν εἶχε πεινήσας.
Ἤρχοντο δ' ἀγέλαι ποικίλων ἐκεῖ ζῴων
ἐπισκοπούντων· ἦν γὰρ ἀβλαβὴς γείτων.
Ἐλθὼν δ' ἕκαστος, τῆς πόης ἀποτρώγων,
ᾔει πρὸς ὕλας· ὁ δέ γε πρὸς πείνης θνήσκει.
Ἔλαφος δὲ λιμῷ, κοὐ νόσῳ, κατεσκλήκει,
μή πω κορώνην δευτέρην ἀναπλήσας,
ὃς, εἰ φίλους οὐκ ἔσχε, κἂν γεγηράκει.

ΜϚʹ.

ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΥΙΟΙ.

Ἐν τοῖς παλαιοῖς ἦν ἀνὴρ ὑπέργηρως·
εἶχεν δὲ πολλοὺς παῖδας· οἷς ἐπισκήπτων
(ἔμελλε γὰρ δὴ τὸν βίον τελευτήσειν)
ἐκέλευε λεπτῶν, εἴ τις ἐστί που, ῥάβδων
δέσμην ἐνεγκεῖν. Ἧκέ τις φέρων ταύτην.
«Πειρᾶσθε δή μοι, τέκνα, σὺν βίῃ πάσῃ,
« ῥάβδους κατάξαι δεδεμένας σὺν ἀλλήλαις ».
Ὁ δ' (οὐ γὰρ ἠδύναντο)· « Κατὰ μίην τοίνυν
« πειρᾶσθ' ». Ἑκάστης δ' εὐχερῶς καταγείσης,
« Ὦ παῖδες, οὕτως » εἶπεν, « ἂν μὲν ἀλλήλοις
« ὁμοφρονῆτε πάντες, οὐδ' ἂν εἷς ὑμᾶς
« βλάψαι δύναιτο, κἂν μέγιστον ἰσχύῃ·
« ἢν δ' ἄλλος ἄλλου χωρὶς ἦτε τὴν γνώμην,
« πείσεσθ' ἕκαστος ταὐτὰ τῇ μιῇ ῥάβδῳ ».
Φιλαδελφία μέγ' ἀγαθόν ἐστιν ἀνθρώποις,
ἣ καὶ ταπεινοὺς ὄντας ἦρεν εἰς ὕψος.

ΜΖʹ.

ΕΡΜΗΣ ΚΑΙ ΚΥΩΝ.

Ἐν ὁδῷ τις Ἑρμῆς τετράγωνος εἱστήκει·
λίθων δ' ὑπ' αὐτῷ σωρὸς ἦν. Κύων τούτῳ
εἶπε προσελθών· « Χαῖρε πρῶτον, Ἑρμείη·
« ἔπειτ' ἀλεῖψαι βούλομαί σε, μηδ' οὕτω
« θεὸν παρελθεῖν, καὶ θεὸν παλαιστρίτην ».
Ὁ δ' εἶπεν· « Ἂν μὴ τοῦτό μοι 'πιλιχμήσῃς
« τοὔλαιον ἐλθὼν, μηδέ μοι προσουρήσῃς,
« χάριν εἴσομαί σοι· καὶ πλέον με μὴ τίμα ».

ΜΗ΄.

ΕΡΓΑΤΗΣ ΚΑΙ ΤΥΧΗ.

Ἐκάθευδε νύκτωρ ἐργάτης ὑπ' ἀγνοίης
φρέατος ἐγγύς. Τῆς Τύχης δ' ἐπιστάσης
ἔδοξ' ἀκούειν· « Οὗτος, οὐκ ἐγερθήσῃ;
« μή σου πεσόντος αἰτίη παρ' ἀνθρώποις
« ἐγὼ λέγωμαι, καὶ κακὴν λάβω φήμην.
« Ἐμοὶ γὰρ ἐγκαλοῦσι πάντα συλλήβδην,
« ὅσ' ἂν παρ' αὐτοῦ δυστυχῇ τις, ἢ πίπτῃ ».

ΜΘ΄.

ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΔΡΥΤΟΜΟΣ.

Ἔφευγ' ἀλώπηξ· τῆς δ' ὄπισθε φευγούσης,
κυνηγὸς ἐτρόχαζεν. Ἡ δ' ἐκεκμήκει·
δρυτόμον δ' ἰδοῦσα, « Πρὸς θεῶν, σὲ σωτῆρα·
« κρύψον με ταύταις, αἷς ἔκοψας, αἰγείροις,
« καὶ τῷ κυνηγῷ » φησί « μή με μηνύσῃς ».
Ὁ δ' οὐ προδώσειν ὄμνυ'· ἡ δ' ἀπεκρύφθη.
Ἦλθεν κυνηγὸς, καὶ τὸν ἄνδρ' ἐπηρώτα,
μὴ τῇδ' ἀλώπηξ καταδέδυκεν, ἢ φεύγει.
« Οὐκ εἶδον », εἶπε· τῷ δὲ δακτύλῳ νεύων
τὸν τόπον ἐδείκνυ' οὗ πανοῦργος ἐκρύφθη·
ὁ δ' οὐκ ἐπισχὼν, τῷ λόγῳ δὲ πιστεύσας,
παρῆλθε. Θερμοῦ δ' ἐκφυγοῦσα κινδύνου,
κερδὼ παχείης ἐξέκυπτεν αἰγείρου,
σεσηρὸς αἰκάλλουσα. Τῇ δ' ὁ πρεσβύτης
« Ζωαγρίους μοι χάριτας » εἶπεν, « ὀφλήσεις.
« Ἐῤῥυσάμην σε », φησίν· « ἀλλά μου μνήσκου ».
« Πῶς οὐκ ἂν », εἶπεν, « ὧν γε μάρτυς εἱστήκει;

« Ἔῤῥωσο τοίνυν, καὶ τὸν ὅρκον οὐ φεύξῃ.
« Φωνῇ μ' ἔσωσας, δακτύλῳ δ' ἀπέκτεινας ».
Σοφὸν τὸ θεῖον κἀπλάνητον· οὐδ' ἄν τις
λαθεῖν ἐπιορκῶν, προσδοκᾷ δίκην φεύγειν. *

Ν'.

ΧΗΡΑ ΚΑΙ ΠΡΟΒΑΤΟΝ.

Ἐν τῷ ποτ' οἴκῳ πρόβατον εἶχέ τις χήρη.
Θέλουσα δ' αὐτοῦ τὸν πόκον λαβεῖν μείζω,
ἔκειρεν ἀτέχνως, τῆς τε σαρκὸς οὐ πόῤῥω
τὸν μαλλὸν ἐψάλιζεν, ὥστε τιτρώσκειν.
Ἀλγοῦν δὲ πρόβατον, εἶπε· « Μή με λυμαίνου·
« πόσην γὰρ ὁλκὴν τοὐμὸν αἷμα προσθήσει;
« Ἀλλ' εἰ κρεῶν, δέσποινα, τῶν ἐμῶν χρήζεις,
« ἔστιν μάγειρος, ὅς με συντόμως θύσει·
« εἰ δ' εἰρίων πόκου τε, κοὐ κρεῶν, χρήζεις,
« πάλιν ἔστι κουρεὺς, ὃς κερεῖ με καὶ σώσει ».

ΝΑ'.

ΒΟΗΛΑΤΗΣ ΚΑΙ ΑΜΑΞΑ.

Εἰς ἄστυ τετράκυκλον ἄῤῥενες ταῦροι
ἅμαξαν ὤμοις εἷλκον. Ἡ δ' ἐτετρίγει,
καὶ τὸν βοώτην θυμὸς εἶχε. Τῇ δ' οὕτως,
ἐγγὺς προσελθὼν, εἶπεν ὡς ἀκουσθῆναι·
« Ὦ παγκάκιστον κτημάτων, τί δὴ κρώζεις,
« ἄλλων ἐπ' ὤμοις φερομένη σιωπώντων »;
Κακοῦ πρὸς ἀνδρός ἐστι μακρὸν οἰμώζειν
ἄλλων πονούντων, ὡσπερεὶ κάμνων αὐτός.

ΝΒʹ.

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

Εἰς λύκον ἀλώπηξ ἐμπεσοῦσα δειλαίη,
ζωγρεῖν ἐδεῖτο, μηδὲ γραῦν ἀποκτείνειν.
Ὁ δ' « Ἂν λόγους μοι τρεῖς ἀληθινοὺς εἴπῃς,
« ἐγώ σε » φησί, « νὴ τὸν Πᾶνα, ζωγρήσω ».
Ἡ δ' « Εἴθε μέν μοι πρῶτα μὴ συνηντήκοις·
« ἔπειτα δ', εἴθε τυφλὸς ὢν ὑπηντήκοις·
« τρίτον δ' ἐπ' αὐτοῖς », εἶπε· « μὴ σύγ' εἰς ὥρας
« ἵκοιο, μηδέ μοι πάλιν συναντήσοις ».

ΝΓʹ.

ΕΥΝΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΘΥΤΗΣ.

Εὐνοῦχος ἦλθε πρὸς θύτην ὑπὲρ παίδων
σκεψόμενος. Ὁ θύτης δ' ἀγνοεῖν παραπλάσας,
« Ὅταν μέν » εἶπ', « αὐτοὺς ἴδω, πατὴρ γίγνῃ·
« ὅταν δὲ τὴν σὴν ὄψιν, οὐδ' ἀνὴρ φαίνῃ ».

ΝΔʹ.

ΒΟΥΣ ΚΑΙ ΟΝΟΣ.

Ἕνα βοῦν τις εἶχε· τὴν ὄνον δὲ συζεύξας,
ἠροτρία, πτωχῶς μέν, ἀλλ' ἀναγκαίως.
Ἐπεὶ δὲ τοὖργον ἐτετέλεστο καὶ λύειν
ἔμελλεν αὐτούς, ἥ τ' ὄνος διηρώτα
τὸν βοῦν· « Τίς ἄξει τῷ γέροντι τὰ σκεύη »;
ὁ δὲ βοῦς πρὸς αὐτὴν εἶπεν· « Ὅσπερ εἰώθει ».

ΝΕ'.

ΖΕΥΣ ΚΑΙ ΠΙΘΗΚΟΣ.

Εὐτεχνίης ἔπαθλα πᾶσι τοῖς ζῴοις
ὁ Ζεὺς ἔθηκε· πάντα δ' ἔβλεπε κρίνων.
Ἦλθεν δὲ καὶ πίθηκος ὡς καλὴ μήτηρ,
πίθωνα γυμνὸν, σιμὸν, ἠρμένη κόλποις.
Γέλως δ' ἐπ' αὐτῷ τοῖς θεοῖς ἐκινήθη.
Ἡ δ' εἶπεν οὕτω· « Ζεὺς μὲν οἶδε τὴν νίκην·
« ἐμοὶ δὲ πάντων οὗτός ἐστι καλλίων ».
Ὁ λόγος δοκεῖ μοι πᾶσι τοῦτο σημαίνειν,
τὸν αὐτὸς αὑτοῦ πᾶς τις εὐπρεπῆ κρίνει.

Ν϶'.

ΕΡΜΟΥ ΑΜΑΞΑ ΚΑΙ ΑΡΑΒΕΣ.

Ἑρμῆς, ἅμαξαν ψευσμάτων τε πληρώσας
ἀπάτης τε πολλῆς καὶ πανουργίης πάσης,
ἤλαυνε διὰ γῆς, ἄλλο φῦλον ἐξ ἄλλου
σχεδίην ἀμείβων καὶ μέρος τῶν ἀνθρώπων,
νέμων ἑκάστῳ μικρόν. Ὡς δὲ τῷ χώρῳ
τῷ τῶν Ἀράβων ἐπῆλθε καὶ διεξῄει,
λέγουσιν αὐτοῦ συντριβεῖσαν ἐξαίφνης
ἐπισταθῆναι τὴν ἅμαξαν. Οἱ δ', ὥσπερ
πολύτιμον, ἁρπάζοντες ἐμπόρου φόρτον,
ἐκένωσαν αὐτὴν, οὐδ' ἀφῆκαν εἰς ἄλλους
ἔτι προελθεῖν, καίπερ ὄντας ἀνθρώπους.
Ἐντεῦθεν Ἄραβές εἰσιν, ὡς ἐπειράθην,
ψεῦσταί τε καὶ γόητες, ὧν ἐπὶ γλώσσης
οὐδὲν κάθηται ῥῆμα τῆς ἀληθείης.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ζ.

ΝΖʹ.

ΔΙΟΣ ΠΙΘΟΣ.

Ζεὺς, ἐν πίθῳ τὰ χρηστὰ πάντα συλλέξας,
ἔθηκεν αὐτὸν πωμάσας παρ' ἀνθρώπῳ.
Ὁ δ' ἀκρατὴς ἄνθρωπος εἰδέναι σπεύδων
τί ποτ' ἦν ἐν αὐτῷ, καὶ τὸ πῶμα κινήσας,
διῆκ' ἀπελθεῖν αὐτὰ πρὸς θεῶν οἴκους,
κἀκεῖ πέτεσθαι, τῆς τε γῆς ἄνω φεύγειν.
Μόνη δ' ἔμεινεν Ἐλπὶς, ἣν κατειλήφει
τεθὲν τὸ πῶμα. Τοιγὰρ Ἐλπὶς ἀνθρώποις
μόνη σύνεστι, τῶν πεφευγότων ἡμᾶς
ἀγαθῶν ἕκαστον ἐγγυωμένη δώσειν.

ΝΗʹ.

ΖΕΥΣ, ΠΟΣΕΙΔΩΝ, ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΜΩΜΟΣ.

Ζεὺς καὶ Ποσειδῶν, φασὶ, καὶ τρίτη τούτοις
ἤριζ' Ἀθηνᾶ, τίς καλόν τι ποιήσει.
Ποιεῖ μὲν ὁ Ζεὺς ἐκπρεπέστατον ζῷον
ἄνθρωπον· ἡ δὲ Παλλὰς οἶκον ἀνθρώποις·
ὁ δ' αὖ Ποσειδῶν ταῦρον. Ἡρέθη τούτοις
κριτὴς ὁ Μῶμος· ἔτι γὰρ ἐν θεοῖς ᾤκει.
Κἀκεῖνος, ὡς πέφυκε, πάντας ἐχθραίνων,
πρῶτον μὲν εὐθὺς ἔψεγεν τὸ τοῦ ταύρου,
τῶν ὀμμάτων τὰ κέρατα μὴ κάτω κεῖσθαι·
ὡς ἂν βλέπων ἔτυπτε· τοῦ δέ γ' ἀνθρώπου,
μὴ σχεῖν θυρωτὰ μηδ' ἀνοικτὰ τὰ στήθη,
ὡς ἂν βλέποιτο τὸν πέλας, τί βουλεύοι·
τῆς οἰκίης δὲ, μὴ τροχοὺς σιδηρείους

ἐν τοῖς θεμελίοις γεγονέναι, τόπους ἄλλους
συνεξαμείβειν δεσπόταισιν ἐκδήμοις.
Τί οὖν ὁ μῦθός φησιν ἐν διηγήσει;
« Πειρῶ τι ποιεῖν, τὸν φθόνον δὲ μὴ κρίνειν.
« Ἀρεστὸν ἁπλῶς οὐδέν ἐστι τῷ Μώμῳ ».

ΝΘʹ.

ΜΥΣ ΠΕΣΩΝ ΕΝ ΧΥΤΡᾼ.

Ζωμοῦ χύτρῃ μῦς ἐμπεσὼν ἀπωμάστῳ,
καὶ τῷ λίπει πνιγόμενος ἐκπνέων τ' ἤδη,
« Βέβρωκα » φησί, « καὶ πέπωκα, καὶ πάσης
τροφῆς πέπλησμαι· καιρός ἐστί μοι θνήσκειν ».
Τότ' ἂν λίχνος γένοιο μῦς ἐν ἀνθρώποις,
ἂν τὸ καταβλάπτον ἡδὺ μὴ παραιτήσῃ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Η.

Ξʹ.

ΚΥΝΗΓΟΣ ΚΑΙ ΑΛΙΕΥΣ.

Ἧει κυνηγὸς ἐξ ὄρους κυνηγήσας·
ἥει δὲ γριπεὺς κύρτον ἰχθύων πλήσας.
Καί πως συνηβόλησαν οἱ δύ' ἀλλήλοις·
χὠ μὲν κυνηγὸς ἰχθύων ἁλιπλώων,
θήρην δ' ὁ γριπεὺς ἠρέθιζεν ἀγρίην·
τά τ' εἶχον ἀντέδωκαν· εἶτα τὴν θήρην
ἤμειβον αἰεὶ, δεῖπνα δ' εἶχον ἡδίω,
ἕως τις αὐτοῖς εἶπεν· « Ἀλλὰ καὶ τούτων
« τὸ χρηστὸν ἐξολεῖται τῇ συνηθείῃ,
« πάλιν δ' ἕκαστος ἃ πρὶν εἶχε ζητήσει ».

ΞΑ΄.

ΗΜΙΟΝΟΣ.

Ἡμίονος ἀργῆς χιλὸν ἐσθίων φάτνης,
καὶ κριθιήσας, ἐτρόχαζε κἀφώνει,
τένοντα σείων· « Ἵππος ἐστί μοι μήτηρ·
« ἐγὼ δ' ἐκείνης οὐδὲν ἐν δρόμοις ἥττων ».
Ἄφνω δ' ἔπαυσε τὸν δρόμον κατηφήσας·
ὄνου γὰρ εὐθὺς πατρὸς ὢν ἀνεμνήσθη.

ΞΒ΄.

ΗΡΩΣ.

Ἦν τις κατ' οἴκους ἀνδρὸς εὐσεβοῦς ἥρως
ἔχων ἐν αὐλῇ τέμενος. Ἔνθα δὴ θύων,
στέφων τε βωμοὺς καὶ καταβρέχων οἴνῳ,
προσηύχετ' αἰεί· « Χαῖρε, φίλταθ' ἡρώων,
« καὶ τὸν σύνοικον ἀγαθὰ δαψιλῆ ποίει ».
Κἀκεῖνος αὐτῷ νυκτὸς ἐν μέσαις ὥραις,
« Ἀγαθὸν μέν » εἶπεν, « οὐδὲν ἄν τις ἡρώων
« σοί γ' ἂν παράσχοι· ταῦτα τοὺς θεοὺς αἴτει·
« κακῶν δὲ πάντων, ἅτε σύνεστιν ἀνθρώποις,
« δοτῆρες ἡμεῖς. Τοιγὰρ εἰ κακῶν χρῄζεις,
« εὔχου· παρέξω πολλά, κἂν ἓν αἰτήσῃς.
« Πρὸς ταῦτα λοιπὸν αὐτὸς οἶδας ἂν θύσῃς ».

ΞΓ΄.

ΕΛΑΤΗ ΚΑΙ ΒΑΤΟΣ.

Ἤριζον ἐλάτη καὶ βάτος πρὸς ἀλλήλας.
Ἐλάτης δ' ἑαυτὴν πολλαχῶς ἐπαινούσης·

« Καλὴ μέν εἰμι καὶ τὸ μέτρον εὐμήκης,
« καὶ, τῶν νεφῶν σύνοικος, ὀρθίη φύω·
« στέγη τε μελάθρων εἰμὶ, καὶ τρόπις πλοίων,
« δένδρων τοσούτων ἐκπρεπεστάτη πάντων »·
βάτος πρὸς αὐτὴν εἶπεν· « Ἢν λάβῃς μνήμην
« καὶ τῶν πελέκεων τῶν ἀεί σε κοπτόντων,
« καὶ τῶν πελύκων τῶν ἀεί σε τεμνόντων,
« βάτος γενέσθαι καὶ σὺ μᾶλλον αἱρήσῃ ».
Ἅπας ὁ λαμπρὸς τῶν ἐλαττόνων μᾶλλον
καὶ δόξαν ἔσχε, χὐπέμεινε κινδύνους.

ΞΔʹ.

ΓΕΡΑΝΟΣ ΚΑΙ ΤΑΩΣ.

Ἤριζε τεφρὴ γέρανος εὐφυεῖ ταῷ
σείοντι χρυσᾶς πτέρυγας. « Ἀλλ' ἐγὼ ταύταις »
ἡ γέρανος εἶπεν, « ὧν σὺ τὴν χρόην σκώπτεις,
« ἄστρων σύνεγγυς ἵπταμαί τε καὶ κράζω.
« Σὺ δ', ὡς ἀλέκτωρ, ταῖσδε ταῖς καταχρύσοις
« χαμαὶ πτερύσσῃ » φησίν, « οὐδ' ἄνω φαίνῃ ».
Θαυμαστὸς εἶναι σὺν τρίβωνι βουλοίμην,
ἢ ζῆν ἀδόξως πλουσίῃ σὺν ἐσθῆτι.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Θ.

ΞΕʹ.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΣΥΝ ΔΥΣΙ ΠΗΡΑΙΣ.

Θεῶν Προμηθεὺς ἦν τις, ἀλλὰ τῶν πρώτων.
Τοῦτον πλάσασθαί φασι δεσπότην ζώων
ἄνθρωπον ἐκ γῆς. Ἐκ δὲ τοῦ δύο πήρας
κρεμάσαι φέροντά φασι τῶν ἐν ἀνθρώποις

κακῶν γεμούσας, τὴν πρόσω μὲν ὀθνείων,
ἰδίων δ' ὄπισθεν, ἥτις ἦν πολλῷ μείζων.
Διό μοι δοκοῦσι συμφορὰς μὲν τὰς ἄλλων
βλέπειν ἀκριβῶς, ἀγνοεῖν δὲ τὰς οἴκοι.

ΞϚ'.

ΟΝΑΓΡΟΣ ΚΑΙ ΛΕΩΝ.

Θήρης ὄναγρος καὶ λέων ἐκοινώνουν,
ἀλκῇ μὲν ὁ λέων, ὁ δ' ὄνος ἐν ποσὶ κρείσσων.
Ἐπεὶ δὲ λείην εἶχον ἄφθονον ζώων,
ὁ λέων μερίζει, καὶ τίθησι τρεῖς μοίρας.
Καὶ « Τὴν μὲν αὐτός » φησί, « λήψομαι πρῶτος·
« βασιλεὺς γάρ εἰμι· λήψομαι δὲ κἀκείνην,
« ὡς ἐξ ἴσου κοινωνός· ἡ τρίτη δ' αὕτη
« κακόν τι δώσει μὴ θέλοντι σοὶ φεύγειν ».
Μέτρει σεαυτόν· πρᾶγμα μηδὲν ἀνθρώπῳ
δυνατωτέρῳ σύναπτε, μηδὲ κοινώνει.

ΞΖ'.

ΑΠΟΛΛΩΝ ΚΑΙ ΖΕΥΣ.

Θεοῖς Ἀπόλλων ἔλεγε μακρὰ τοξεύων·
« Οὐκ ἂν βάλοι τις πλεῖον, οὐδὲ τοξεύσει ».
Ὁ Ζεὺς δὲ παίζων ἠρίδαινε τῷ Φοίβῳ.
Ἑρμῆς δ' ἔσειεν Ἄρεος ἐν κυνῇ κλήρους·
λαχὼν δ' ὁ Φοῖβος, χρυσέην τε κυκλώσας
τόξοιο νευρὴν, ὀξέως ἀφεὶς πρῶτος,
τὸ βέλος ἔπηξεν ἐντὸς Ἑσπέρου Κήπου.
Ὁ Ζεὺς δὲ, διαβὰς τοῦτο μέτρον, εἱστήκει,
καὶ « Ποῦ βαλῶ, παῖ », φησίν· « οὐκ ἔχω χώρην ».
Τόξου δὲ νίκην ἔλαβε μηδὲ τοξεύσας.

ΞΗ΄.

ΛΑΓΩΟΣ ΚΑΙ ΚΥΩΝ.

Θάμνου λαγωὸν τὸν δασύπουν ἀναστήσας
Κύων ἐδίωκεν, οὐκ ἄπειρος ἀγρεύειν·
δρόμῳ δ' ἐλείφθη. Καί τις αἰπόλος σκώπτων,
« Ὁ πηλίκος σου », φησίν, « εὑρέθη θάσσων ».
Ὁ δ' εἶπεν· « Ἄλλως ἄλλον ἁρπάσαι σπεύδων
« τρέχει τις, ἄλλως δ' ἄλλον ἐκ κακοῦ σῴζων ».

ΞΘ΄.

ΘΕΩΝ ΓΑΜΟΙ.

Θεῶν γαμούντων, ὡς ἕκαστος ἐζεύχθη,
παρῆν ἐφ' ἅπασι Πόλεμος ἐν ἑκάστῳ κλήρῳ.
Ὕβριν δὲ γήμας, ἣν Ἄρης κατειλήφει,
ταύτης περισσῶς, ὡς λέγουσιν, ἠράσθη·
ἕπεται δὲ ταύτῃ πανταχοῦ βαδιζούσῃ.
Μή γ' οὖν ἔθνη που, μὴ πόλεις τὰς ἀνθρώπων
ὕβρις ἐπέλθοι, προσγελῶσα τοῖς δήμοις,
ἐπεὶ μετ' αὐτὴν πόλεμος εὐθέως ἥξει.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ι.

Ο΄.

ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΑ.

Ἰδὼν γεωργὸς νῆα ναυτίλων πλήρη
βάπτουσαν ἤδη κῦμα κυρτὸν ἐκ πρώτης,
« Ὦ πέλαγος » εἶπεν, « εἴθε μήποτ' ἐπλεύσθης,
« ἀνηλεὲς στοιχεῖον ἐχθρὸν ἀνθρώποις »!

Ἤκουσε δ' ἡ θάλασσα καὶ γυναικείην
λαβοῦσα φωνὴν, εἶπε· « Μή με βλασφήμει·
« ἐγὼ γὰρ ὑμῖν οὐδὲν αἰτίη τούτων,
« ἄνεμοι δὲ πάντες, ὧν ἐγὼ μέση κεῖμαι.
« Τούτων δὲ χωρὶς ἂν ἴδῃς με καὶ πλεύσῃς,
« ἐρεῖς με τῆς σῆς ἠπιωτέρην γαίης ».
Ὅτι πολλὰ πράγμαθ' αἱ κακαὶ φύσεις χρηστὰ
τρέπουσιν εἰς τὸ χεῖρον, ὡς δοκεῖν φαῦλα.

ΟΑ΄.

ΟΡΝΕΙΣ ΚΑΙ ΚΟΛΟΙΟΣ.

Ἶρις ποτ' οὐρανίων ποδήνεμος κῆρυξ
πτηνοῖσι κάλλους εἶπεν ἐν θεῶν οἴκοις
ἀγῶνα κεῖσθαι· πᾶσι δ' εὐθὺς ἠκούσθη·
καὶ πάντα θεῖον ἔσχεν ἵμερον ζῴων.
Ἔσταζε πέτρης αἰγὶ δυσβάτου κρήνη,
καὶ θερινὸν ὕδωρ καὶ διαυγὲς εἱστήκει.
Πάντων τ' ἐπ' αὐτὸ φῦλον ἦλθεν ὀρνίθων,
πρόσωπα δ' αὐτῶν ἐξέλουε καὶ κνήμας,
ἔσειε ταρσοὺς, ἐκτένιζε τὰς χαίτας.
Ἦλθεν δ' ἐκείνην καὶ κολοιὸς εἰς κρήνην
γέρων κορώνης υἱός· ἄλλο δ' ἐξ ἄλλου
πτερὸν καθ' ὑγρῶν ἐντὸς ἁρμόσας ὤμων,
μόνος τὰ πάντων ποικίλως ἐκοσμήθη,
καὶ πρὸς θεοὺς ἤϊξεν αἰετοῦ κρείσσων.
Ὁ Ζεὺς δ' ἐθάμβει, καὶ παρεῖχε τὴν νίκην,
εἰ μὴ χελιδὼν αὐτὸν, ὡς Ἀθηναίη,
ἤλεγξεν, ἑλκύσασα τὸ πτερὸν πρώτη.
Ὁ δ' εἶπεν αὐτῇ· « Μή με συκοφαντήσῃς ».
Τὸν δ' ἄρα τρυγὼν ἐσπάραττε καὶ κίχλη,
καὶ κίσσα, καὶ κορυδαλὸς σὺν τάφοις παίζων,

γῷ νηπίων ἔφεδρος ὀρνέων ἴρηξ,
τά τ' ἄλλ' ὁμοίως. Καὶ κολοιὸς ἐγνώσθη.
Ὦ παῖ, σεαυτὸν κόσμον οἰκεῖον κόσμει·
ξένοις γὰρ ἐμπρέπων στερηθήσῃ τούτων.

ΟΒ'.

ΙΚΤΙΝΟΣ.

Ἴκτινος ἄλλην ὀξέην εἶχε κλαγγήν·
ἵππου δ' ἀκούσας χρεμετίσαντος εὐφώνως,
μιμούμενος τὸν ἵππον, οὔτε τὴν κρείττω
φωνὴν θελήσας ἔσχεν, οὔτε τὴν πρώτην.

ΟΓ'.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ, ΙΠΠΟΣ, ΒΟΥΣ ΚΑΙ ΚΥΩΝ.

Ἵππος τε καὶ βοῦς καὶ κύων ὑπὸ ψύχους
κάμνοντες ἦλθον οἰκίην ἐς ἀνθρώπου.
Κἀκεῖνος, αὐτοῖς τὰς θύρας ἀναπλώσας,
παρῆγεν ἔνδον, καὶ, παρ' ἑστίῃ θάλψας
πυρὸς γεμούσῃ, παρετίθει τι τῶν ὄντων,
κριθὰς μὲν ἵππῳ, λάθυρα δ' ἐργάτῃ ταύρῳ·
ὁ κύων γὰρ αὐτῷ συντράπεζος εἱστήκει.
Ξενίης δ' ἀμοιϐὴν ἀντέδωκαν ἀνθρώπῳ,
μερίσαντες αὐτῷ τῶν ἐτῶν ἐφ' ὧν ἔζων·
ὁ μὲν ἵππος εὐθύ· διόπερ ἐν χρόνοις πρώτοις
ἕκαστος ἡμῶν γαῦρός ἐστι τὴν γνώμην·
ὁ δὲ βοῦς μετ' αὐτόν· διόπερ, εἰς μέσους ἥκων,
μοχθεῖ, φίλεργός ἐστιν ὄλϐον ἀθροίζων·
ὁ κύων δ' ἔδωκε, φασὶ, τοὺς τελευταίους.
Διὸ δυσκολαίνει, Βράγχε, πᾶς ὁ γηράσας,

καὶ τὸν διδόντα τὴν τροφὴν μόνον σαίνει,
ἀεὶ δ' ὑλακτεῖ, καὶ ξένοισιν οὐ χαίρει.

ΟΔʹ.

ΙΑΤΡΟΣ ΑΤΕΧΝΟΣ.

Ἰατρὸς ἦν ἄτεχνος. Οὗτος ἀῤῥώστῳ
πάντων λεγόντων· « Μὴ δέδιθι, σωθήσῃ γάρ·
« πάθος μέν ἐστι χρόνιον, ἀλλ' ἔσῃ ῥᾴων »·
ὁ δέ γ' ἀτεχνὴς ἰατρὸς εἶπεν εἰσϐαίνων·
« Ἕτοιμα δεῖ σε πάντ' ἔχειν· ἀποθνήσκεις·
« οὐκ ἐξαπατῶ σε », φησίν, « οὐδ' ἐνεδρεύω·
« τὴν αὔριον γὰρ τὸ μακρὸν οὐχ ὑπερϐήσῃ ».
Ταῦτ' εἶπε, καὶ τὸ λοιπὸν οὐκέτ' εἰσῄει.
Χρόνῳ δ' ἐκεῖνος ἐκ νόσων ἀνασφήλας,
προῆλθεν ὠχρὸς, τοῖς ποσὶν μόλις βαίνων.
Ὁ δ' ἰατρὸς αὐτῷ « Χαῖρ' », ἔφη συναντήσας·
καὶ πῶς ἔχουσιν οἱ κάτω διηρώτα.
Κἀκεῖνος εἶπεν· « Ἠρεμοῦσι, τῆς Λήθης
« πίνοντες. Ἡ Κόρη δὲ χὠ μέγας Πλούτων
« πρῴην ἰατροῖς δεινὰ πᾶσιν ἠπείλουν
« ἐπὶ τῷ θεραπεύειν τοὺς νοσοῦντας ἀνθρώπους,
« ἀνέγραφον δὲ πάντας· ἐν δὲ τοῖς πρώτοις
« καὶ σὲ γράφειν ἔμελλον· ἀλλ' ἐγὼ δείσας
« εὐθὺς προσῆλθον, ἡψάμην τε τῶν σκήπτρων,
« κἀπώμοσ' αὐτοῖς ὅτι σὺ ταῖς ἀληθείαις
« ἰατρὸς οὐκ εἶ, καὶ μάτην διεϐλήθης ».

ΟΕʹ.

ΙΠΠΕΥΣ ΚΑΙ ΙΠΠΟΣ.

Ἱππεὺς τὸν ἵππον, ἄχρι μὲν συνειστήκει

ὁ πόλεμος, ἐκρίθιζε κἄτρεφεν χόρτῳ,
παραστάτην γενναῖον ἐν μάχαις κρίνων·
ἐπεὶ δ' ἐπαύσατ', ἦν δὲ λοιπὸν εἰρήνη,
καὶ μισθὸν ἱππεὺς οὐκ ἔτ' εἶχεν ἐκ δήμου,
τότ' ἐκεῖνος ἵππος πολλάκις μὲν ἐξ ὕλης
κορμοὺς παχεῖς κατῆγεν εἰς πόλιν βαίνων,
μισθῷ τε φόρτον ἔφερεν ἄλλοτ' ἀλλοῖον,
τὸ πνεῦμα σῴζων ἐπ' ἀχύροισι δυστήνοις·
σάγην τε νώτοις ἔφερεν, οὐκέθ' ἵππευσιν.
Ὡς δ' αὖ πρὸ τειχῶν πόλεμος ἄλλος ἠκούσθη,
σάλπιγξ τ' ἐκέλευε πᾶσιν ἀσπίδα σμήχειν,
ἵππους τε κοσμεῖν καὶ σίδηρον ὀξύνειν,
κἀκεῖνος αὐτὸν ἵππον ἐγχαλινώσας
ὁ δεσπότης παρῆγεν, ὡς ἐφιππεύων.
Ὁ δ' ὀκλάσας ἔπιπτεν οὐκέτ' ἰσχύων.
« Ἔντασσε πεζοῖς σαυτόν », εἶπεν, « ὁπλίταις·
« σὺ γάρ μ' ἀφ' ἵππων εἰς ὄνους μεταστήσας,
« πῶς αὖθις ἵππον ἐξ ὄνου με ποιήσεις »;

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Κ.

ΟϚ'.

ΚΟΡΑΞ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

Κόραξ δεδηχὼς στόματι τυρὸν εἱστήκει·
τυροῦ δ' ἀλώπηξ ἰχανῶσα κερδῴη
μύθῳ τὸν ὄρνιν ἠπάτησε τοιούτῳ·
« Κόραξ, καλαί σοι πτέρυγες, ὀξέη γλήνη,
« θηητὸς αὐχήν· στέρνον αἰετοῦ φαίνεις·
« ὄνυξι πάντων θηρίων κατισχύεις·
« ὁ τοῖος ὄρνις κωφὸς ἐσσὶ, κοὐ κρώζεις »!
Κόραξ δ' ἐπαίνῳ καρδίην ἐχαυνώθη,

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ζ.

ΝΖ'.

ΔΙΟΣ ΠΙΘΟΣ.

Ζεὺς, ἐν πίθῳ τὰ χρηστὰ πάντα συλλέξας,
ἔθηκεν αὐτὸν πωμάσας παρ' ἀνθρώπῳ.
Ὁ δ' ἀκρατὴς ἄνθρωπος εἰδέναι σπεύδων
τί ποτ' ἦν ἐν αὐτῷ, καὶ τὸ πῶμα κινήσας,
διῆκ' ἀπελθεῖν αὐτὰ πρὸς θεῶν οἴκους,
κἀκεῖ πέτεσθαι, τῆς τε γῆς ἄνω φεύγειν.
Μόνη δ' ἔμεινεν Ἐλπὶς, ἣν κατειλήφει
τεθὲν τὸ πῶμα. Τοιγὰρ Ἐλπὶς ἀνθρώποις
μόνη σύνεστι, τῶν πεφευγότων ἡμᾶς
ἀγαθῶν ἕκαστον ἐγγυωμένη δώσειν.

ΝΗ'.

ΖΕΥΣ, ΠΟΣΕΙΔΩΝ, ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΜΩΜΟΣ.

Ζεὺς καὶ Ποσειδῶν, φασὶ, καὶ τρίτη τούτοις
ἦριζ' Ἀθηνᾶ, τίς καλόν τι ποιήσει.
Ποιεῖ μὲν ὁ Ζεὺς ἐκπρεπέστατον ζῷον
ἄνθρωπον· ἡ δὲ Παλλὰς οἶκον ἀνθρώποις·
ὁ δ' αὖ Ποσειδῶν ταῦρον. Ἡρέθη τούτοις
κριτὴς ὁ Μῶμος· ἔτι γὰρ ἐν θεοῖς ᾤκει.
Κἀκεῖνος, ὡς πέφυκε, πάντας ἐχθραίνων,
πρῶτον μὲν εὐθὺς ἔψεγεν τὸ τοῦ ταύρου,
τῶν ὀμμάτων τὰ κέρατα μὴ κάτω κεῖσθαι·
ὡς ἂν βλέπων ἔτυπτε· τοῦ δέ γ' ἀνθρώπου,
μὴ σχεῖν θυρωτὰ μηδ' ἀνοικτὰ τὰ στήθη,
ὡς ἂν βλέποιτο τὸν πέλας, τί βουλεύοι·
τῆς οἰκίης δὲ, μὴ τροχοὺς σιδηρείους

ἐν τοῖς θεμελίοις γεγονέναι, τόπους ἄλλους
συνεξαμείβειν δεσπόταισιν ἐκδήμοις.
Τί οὖν ὁ μῦθός φησιν ἐν διηγήσει;
« Πειρῶ τι ποιεῖν, τὸν φθόνον δὲ μὴ κρίνειν.
« Ἀρεστὸν ἁπλῶς οὐδέν ἐστι τῷ Μώμῳ ».

ΝΘʹ.

ΜΥΣ ΠΕΣΩΝ ΕΝ ΧΥΤΡᾼ.

Ζωμοῦ χύτρῃ μῦς ἐμπεσὼν ἀπωμάστῳ,
καὶ τῷ λίπει πνιγόμενος ἐκπνέων τ' ἤδη,
« Βέβρωκα » φησί, « καὶ πέπωκα, καὶ πάσης
τροφῆς πέπλησμαι· καιρός ἐστί μοι θνήσκειν ».
Τότ' ἂν λίχνος γένοιο μῦς ἐν ἀνθρώποις,
ἂν τὸ καταβλάπτον ἡδὺ μὴ παραιτήσῃ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Η.

Ξʹ.

ΚΥΝΗΓΟΣ ΚΑΙ ΑΛΙΕΥΣ.

Ἤει κυνηγὸς ἐξ ὄρους κυνηγήσας·
ἤει δὲ γριπεὺς κύρτον ἰχθύων πλήσας.
Καί πως συνηβόλησαν οἱ δύ' ἀλλήλοις·
χὠ μὲν κυνηγὸς ἰχθύων ἁλιπλώων,
θήρην δ' ὁ γριπεὺς ἠρέθιζεν ἀγρίην·
τά τ' εἶχον ἀντέδωκαν· εἶτα τὴν θήρην
ἤμειβον αἰεὶ, δεῖπνα δ' εἶχον ἡδίω,
ἕως τις αὐτοῖς εἶπεν· « Ἀλλὰ καὶ τούτων
« τὸ χρηστὸν ἐξολεῖται τῇ συνηθείῃ,
« πάλιν δ' ἕκαστος ἃ πρὶν εἶχε ζητήσει ».

ΞΑ′.

ΗΜΙΟΝΟΣ.

Ἡμίονος ἀργῆς χιλὸν ἐσθίων φάτνης,
καὶ κριθιήσας, ἐτρόχαζε κἀφώνει,
τένοντα σείων· « Ἵππος ἐστί μοι μήτηρ·
« ἐγὼ δ' ἐκείνης οὐδὲν ἐν δρόμοις ἥττων ».
Ἄφνω δ' ἔπαυσε τὸν δρόμον κατηφήσας·
ὄνου γὰρ εὐθὺς πατρὸς ὢν ἀνεμνήσθη.

ΞΒ′.

ΗΡΩΣ.

Ἦν τις κατ' οἴκους ἀνδρὸς εὐσεβοῦς ἥρως
ἔχων ἐν αὐλῇ τέμενος. Ἔνθα δὴ θύων,
στέφων τε βωμοὺς καὶ καταβρέχων οἴνῳ,
προσηύχετ' αἰεί· « Χαῖρε, φίλταθ' ἡρώων,
« καὶ τὸν σύνοικον ἀγαθὰ δαψιλῆ ποίει ».
Κἀκεῖνος αὐτῷ νυκτὸς ἐν μέσαις ὥραις,
« Ἀγαθὸν μέν » εἶπεν, « οὐδὲν ἄν τις ἡρώων
« σοί γ' ἂν παράσχοι· ταῦτα τοὺς θεοὺς αἴτει·
« κακῶν δὲ πάντων, ἅτε σύνεστιν ἀνθρώποις,
« δοτῆρες ἡμεῖς. Τοιγὰρ εἰ κακῶν χρῄζεις,
« εὔχου· παρέξω πολλὰ, κἂν ἓν αἰτήσῃς.
« Πρὸς ταῦτα λοιπὸν αὐτὸς οἶδας ἂν θύσῃς ».

ΞΓ′.

ΕΛΑΤΗ ΚΑΙ ΒΑΤΟΣ.

Ἤριζον ἐλάτη καὶ βάτος πρὸς ἀλλήλας.
Ἐλάτης δ' ἑαυτὴν πολλαχῶς ἐπαινούσης·

« Καλὴ μέν εἰμι καὶ τὸ μέτρον εὐμήκης,
« καὶ, τῶν νεφῶν σύνοικος, ὀρθίη φύω·
« στέγη τε μελάθρων εἰμὶ, καὶ τρόπις πλοίων,
« δένδρων τοσούτων ἐκπρεπεστάτη πάντων »·
βάτος πρὸς αὐτὴν εἶπεν· « Ἢν λάβῃς μνήμην
« καὶ τῶν πελέκεων τῶν ἀεί σε κοπτόντων,
« καὶ τῶν πελύκων τῶν ἀεί σε τεμνόντων,
« βάτος γενέσθαι καὶ σὺ μᾶλλον αἱρήσῃ ».
Ἅπας ὁ λαμπρὸς τῶν ἐλαττόνων μᾶλλον
καὶ δόξαν ἔσχε, χὐπέμεινε κινδύνους.

ΞΔ'.

ΓΕΡΑΝΟΣ ΚΑΙ ΤΑΩΣ.

Ἤριζε τεφρὴ γέρανος εὐφυεῖ ταῷ
σείοντι χρυσᾶς πτέρυγας. « Ἀλλ' ἐγὼ ταύταις »
ἡ γέρανος εἶπεν, « ὧν σὺ τὴν χρόην σκώπτεις,
« ἄστρων σύνεγγυς ἵπταμαί τε καὶ κράζω.
« Σὺ δ', ὡς ἀλέκτωρ, ταῖσδε ταῖς καταχρύσοις
« χαμαὶ πτερύσσῃ » φησίν, « οὐδ' ἄνω φαίνῃ ».
Θαυμαστὸς εἶναι σὺν τρίβωνι βουλοίμην,
ἢ ζῆν ἀδόξως πλουσίῃ σὺν ἐσθῆτι.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Θ.

ΞΕ'.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΣΥΝ ΔΥΣΙ ΠΗΡΑΙΣ.

Θεῶν Προμηθεὺς ἦν τις, ἀλλὰ τῶν πρώτων.
Τοῦτον πλάσασθαί φασι δεσπότην ζῴων
ἄνθρωπον ἐκ γῆς. Ἐκ δὲ τοῦ δύο πήρας
κρεμάσαι φέροντά φασι τῶν ἐν ἀνθρώποις

κακῶν γεμούσας, τὴν πρόσω μὲν ὀθνείων,
ἰδίων δ' ὄπισθεν, ἥτις ἦν πολλῷ μείζων.
Διό μοι δοκοῦσι συμφορὰς μὲν τὰς ἄλλων
βλέπειν ἀκριβῶς, ἀγνοεῖν δὲ τὰς οἴκοι.

ΞϚʹ.

ΟΝΑΓΡΟΣ ΚΑΙ ΛΕΩΝ.

Θήρης ὄναγρος καὶ λέων ἐκοινώνουν,
ἀλκῇ μὲν ὁ λέων, ὁ δ' ὄνος ἐν ποσὶ κρείσσων.
Ἐπεὶ δὲ λείην εἶχον ἄφθονον ζώων,
ὁ λέων μερίζει, καὶ τίθησι τρεῖς μοίρας.
Καὶ « Τὴν μὲν αὐτός » φησί, « λήψομαι πρῶτος·
« βασιλεὺς γάρ εἰμι· λήψομαι δὲ κἀκείνην,
« ὡς ἐξ ἴσου κοινωνός· ἡ τρίτη δ' αὕτη
« κακόν τι δώσει μὴ θέλοντι σοὶ φεύγειν ».
Μέτρει σεαυτόν· πρᾶγμα μηδὲν ἀνθρώπῳ
δυνατωτέρῳ σύναπτε, μηδὲ κοινώνει.

ΞΖʹ.

ΑΠΟΛΛΩΝ ΚΑΙ ΖΕΥΣ.

Θεοῖς Ἀπόλλων ἔλεγε μακρὰ τοξεύων·
« Οὐκ ἂν βάλοι τις πλεῖον, οὐδὲ τοξεύσει ».
Ὁ Ζεὺς δὲ παίζων ἠρίδαινε τῷ Φοίβῳ.
Ἑρμῆς δ' ἔσειεν Ἄρεος ἐν κυνῇ κλήρους·
λαχὼν δ' ὁ Φοῖβος, χρυσέην τε κυκλώσας
τόξοιο νευρὴν, ὀξέως ἀφεὶς πρῶτος,
τὸ βέλος ἔπηξεν ἐντὸς Ἑσπέρου Κήπου.
Ὁ Ζεὺς δὲ, διαβὰς τοῦτο μέτρον, εἱστήκει,
καὶ « Ποῦ βαλῶ, παῖ », φησίν· « οὐκ ἔχω χώρην ».
Τόξου δὲ νίκην ἔλαβε μηδὲ τοξεύσας.

ΞΗ'.

ΛΑΓΩΟΣ ΚΑΙ ΚΥΩΝ.

Θάμνου λαγωὸν τὸν δασύπουν ἀναστήσας
Κύων ἐδίωκεν, οὐκ ἄπειρος ἀγρεύειν·
δρόμῳ δ' ἐλείφθη. Καί τις αἰπόλος σκώπτων,
« Ὁ πηλίκος σου », φησίν, « εὑρέθη θάσσων ».
Ὁ δ' εἶπεν· « Ἄλλως ἄλλον ἁρπάσαι σπεύδων
« τρέχει τις, ἄλλως δ' ἄλλον ἐκ κακοῦ σῴζων ».

ΞΘ'.

ΘΕΩΝ ΓΑΜΟΙ.

Θεῶν γαμούντων, ὡς ἕκαστος ἐζεύχθη,
παρῆν ἐφ' ἅπασι Πόλεμος ἐν ἑκάστῳ κλήρῳ.
Ὕβριν δὲ γήμας, ἣν Ἄρης κατειλήφει,
ταύτης περισσῶς, ὡς λέγουσιν, ἠράσθη·
ἕπεται δὲ ταύτῃ πανταχοῦ βαδιζούσῃ.
Μή γ' οὖν ἔθνη που, μὴ πόλεις τὰς ἀνθρώπων
ὕβρις ἐπέλθοι, προσγελῶσα τοῖς δήμοις,
ἐπεὶ μετ' αὐτὴν πόλεμος εὐθέως ἥξει.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ι.

Ο'.

ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΑ.

Ἰδὼν γεωργὸς νῆα ναυτίλων πλήρη
βάπτουσαν ἤδη κῦμα κυρτὸν ἐκ πρώτης,
« Ὦ πέλαγος » εἶπεν, « εἴθε μήποτ' ἐπλεύσθης,
« ἀνηλεὲς στοιχεῖον ἐχθρὸν ἀνθρώποις »!

Ἤκουσε δ' ἡ θάλασσα καὶ γυναικείην
λαβοῦσα φωνὴν, εἶπε· « Μή με βλασφήμει·
« ἐγὼ γὰρ ὑμῖν οὐδὲν αἰτίη τούτων,
« ἄνεμοι δὲ πάντες, ὧν ἐγὼ μέση κεῖμαι.
« Τούτων δὲ χωρὶς ἂν ἴδῃς με καὶ πλεύσῃς,
« ἐρεῖς με τῆς σῆς ἠπιωτέρην γαίης ».
Ὅτι πολλὰ πράγμαθ' αἱ κακαὶ φύσεις χρηστὰ
τρέπουσιν εἰς τὸ χεῖρον, ὡς δοκεῖν φαῦλα.

ΟΑ'.

ΟΡΝΕΙΣ ΚΑΙ ΚΟΛΟΙΟΣ.

Ἶρις ποτ' οὐρανίων ποδήνεμος κῆρυξ
πτηνοῖσι κάλλους εἶπεν ἐν θεῶν οἴκοις
ἀγῶνα κεῖσθαι· πᾶσι δ' εὐθὺς ἠκούσθη·
καὶ πάντα θεῖον ἔσχεν ἵμερον ζῴων.
Ἔσταζε πέτρης αἰγὶ δυσβάτου κρήνη,
καὶ θερινὸν ὕδωρ καὶ διαυγὲς εἱστήκει.
Πάντων τ' ἐπ' αὐτὸ φῦλον ἦλθεν ὀρνίθων,
πρόσωπα δ' αὐτῶν ἐξέλουε καὶ κνήμας,
ἔσειε ταρσοὺς, ἐκτένιζε τὰς χαίτας.
Ἦλθεν δ' ἐκείνην καὶ κολοιὸς εἰς κρήνην
γέρων κορώνης υἱός· ἄλλο δ' ἐξ ἄλλου
πτερὸν καθ' ὑγρῶν ἐντὸς ἁρμόσας ὤμων,
μόνος τὰ πάντων ποικίλως ἐκοσμήθη,
καὶ πρὸς θεοὺς ἤϊξεν αἰετοῦ κρείσσων.
Ὁ Ζεὺς δ' ἐθάμβει, καὶ παρεῖχε τὴν νίκην,
εἰ μὴ χελιδὼν αὐτὸν, ὡς Ἀθηναίη,
ἤλεγξεν, ἑλκύσασα τὸ πτερὸν πρώτη.
Ὁ δ' εἶπεν αὐτῇ· « Μή με συκοφαντήσῃς ».
Τὸν δ' ἄρα τρυγὼν ἐσπάραττε καὶ κίχλη,
καὶ κίσσα, καὶ κορυδαλὸς σὺν τάφοις παίζων,

γὼ νηπίων ἔφεδρος ὀρνέων ἵρηξ,
τά τ' ἄλλ' ὁμοίως. Καὶ κολοιὸς ἐγνώσθη.
Ὦ παῖ, σεαυτὸν κόσμον οἰκεῖον κόσμει·
ξένοις γὰρ ἐμπρέπων στερηθήσῃ τούτων.

ΟΒ'.

ΙΚΤΙΝΟΣ.

Ἴκτινος ἄλλην ὀξέην εἶχε κλαγγήν·
ἵππου δ' ἀκούσας χρεμετίσαντος εὐφώνως,
μιμούμενος τὸν ἵππον, οὔτε τὴν κρείττω
φωνὴν θελήσας ἔσχεν, οὔτε τὴν πρώτην.

ΟΓ'.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ, ΙΠΠΟΣ, ΒΟΥΣ ΚΑΙ ΚΥΩΝ.

Ἵππος τε καὶ βοῦς καὶ κύων ὑπὸ ψύχους
κάμνοντες ἦλθον οἰκίην ἐς ἀνθρώπου.
Κἀκεῖνος, αὐτοῖς τὰς θύρας ἀναπλώσας,
παρῆγεν ἔνδον, καὶ, παρ' ἑστίῃ θάλψας
πυρὸς γεμούσῃ, παρετίθει τι τῶν ὄντων,
κριθὰς μὲν ἵππῳ, λάθυρα δ' ἐργάτῃ ταύρῳ·
ὁ κύων γὰρ αὐτῷ συντράπεζος εἱστήκει.
Ξενίης δ' ἀμοιβὴν ἀντέδωκαν ἀνθρώπῳ,
μερίσαντες αὐτῷ τῶν ἐτῶν ἐφ' ὧν ἔζων·
ὁ μὲν ἵππος εὐθύ· διόπερ ἐν χρόνοις πρώτοις
ἕκαστος ἡμῶν γαῦρός ἐστι τὴν γνώμην·
ὁ δὲ βοῦς μετ' αὐτόν· διόπερ, εἰς μέσους ἥκων,
μοχθεῖ, φίλεργός ἐστιν ὄλβον ἀθροίζων·
ὁ κύων δ' ἔδωκε, φασὶ, τοὺς τελευταίους.
Διὸ δυσκολαίνει, Βράγχε, πᾶς ὁ γηράσας,

καὶ τὸν διδόντα τὴν τροφὴν μόνον σαίνει,
ἀεὶ δ' ὑλακτεῖ, καὶ ξένοισιν οὐ χαίρει.

ΟΔ'.

ΙΑΤΡΟΣ ΑΤΕΧΝΟΣ.

Ἰατρὸς ἦν ἄτεχνος. Οὗτος ἀῤῥώστῳ
πάντων λεγόντων· « Μὴ δέδιθι, σωθήσῃ γάρ·
« πάθος μέν ἐστι χρόνιον, ἀλλ' ἔσῃ ῥάων »·
ὁ δέ γ' ἀτεχνὴς ἰατρὸς εἶπεν εἰσβαίνων·
« Ἕτοιμα δεῖ σε πάντ' ἔχειν· ἀποθνήσκεις·
« οὐκ ἐξαπατῶ σε », φησίν, « οὐδ' ἐνεδρεύω·
« τὴν αὔριον γὰρ τὸ μακρὸν οὐχ ὑπερβήσῃ ».
Ταῦτ' εἶπε, καὶ τὸ λοιπὸν οὐκέτ' εἰσῄει.
Χρόνῳ δ' ἐκεῖνος ἐκ νόσων ἀνασφήλας,
προῆλθεν ὠχρὸς, τοῖς ποσὶν μόλις βαίνων.
Ὁ δ' ἰατρὸς αὐτῷ « Χαῖρ' », ἔφη συναντήσας·
καὶ πῶς ἔχουσιν οἱ κάτω διηρώτα.
Κἀκεῖνος εἶπεν· « Ἠρεμοῦσι, τῆς Λήθης
« πίνοντες. Ἡ Κόρη δὲ χὠ μέγας Πλούτων
« πρῴην ἰατροῖς δεινὰ πᾶσιν ἠπείλουν
« ἐπὶ τῷ θεραπεύειν τοὺς νοσοῦντας ἀνθρώπους,
« ἀνέγραφον δὲ πάντας· ἐν δὲ τοῖς πρώτοις
« καὶ σὲ γράφειν ἔμελλον· ἀλλ' ἐγὼ δείσας
« εὐθὺς προσῆλθον, ἡψάμην τε τῶν σκήπτρων,
« κἀπώμοσ' αὐτοῖς ὅτι σὺ ταῖς ἀληθείαις
« ἰατρὸς οὐκ εἶ, καὶ μάτην διεβλήθης ».

ΟΕ'.

ΙΠΠΕΥΣ ΚΑΙ ΙΠΠΟΣ.

Ἱππεὺς τὸν ἵππον, ἄχρι μὲν συνειστήκει

ὁ πόλεμος, ἐκρίθιζε κἄτρεφεν χόρτῳ,
παραστάτην γενναῖον ἐν μάχαις κρίνων·
ἐπεὶ δ' ἐπαύσατ', ἦν δὲ λοιπὸν εἰρήνη,
καὶ μισθὸν ἱππεὺς οὐκ ἔτ' εἶχεν ἐκ δήμου,
τότ' ἐκεῖνος ἵππος πολλάκις μὲν ἐξ ὕλης
κορμοὺς παχεῖς κατῆγεν εἰς πόλιν βαίνων,
μισθῷ τε φόρτον ἔφερεν ἄλλοτ' ἀλλοῖον,
τὸ πνεῦμα σῴζων ἐπ' ἀχύροισι δυστήνοις·
σάγην τε νώτοις ἔφερεν, οὐκέθ' ἵππευσιν.
Ὡς δ' αὖ πρὸ τειχῶν πόλεμος ἄλλος ἠκούσθη,
σάλπιγξ τ' ἐκέλευε πᾶσιν ἀσπίδα σμήχειν,
ἵππους τε κοσμεῖν καὶ σίδηρον ὀξύνειν,
κἀκεῖνος αὐτὸν ἵππον ἐγχαλινώσας
ὁ δεσπότης παρῆγεν, ὡς ἐφιππεύων.
Ὁ δ' ὀκλάσας ἔπιπτεν οὐκέτ' ἰσχύων.
« Ἔντασσε πεζοῖς σαυτόν », εἶπεν, « ὁπλίταις·
« σὺ γάρ μ' ἀφ' ἵππων εἰς ὄνους μεταστήσας,
« πῶς αὖθις ἵππον ἐξ ὄνου με ποιήσεις »;

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Κ.

ΟϚ΄.

ΚΟΡΑΞ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

Κόραξ δεδηχὼς στόματι τυρὸν εἱστήκει·
τυροῦ δ' ἀλώπηξ ἰχανῶσα κερδῴη
μύθῳ τὸν ὄρνιν ἠπάτησε τοιούτῳ·
« Κόραξ, καλαί σοι πτέρυγες, ὀξέη γλήνη,
« θηητὸς αὐχήν· στέρνον αἰετοῦ φαίνεις·
« ὄνυξι πάντων θηρίων κατισχύεις·
« ὁ τοῖος ὄρνις κωφὸς ἐσσὶ, κοὺ κρώζεις »!
Κόραξ δ' ἐπαίνῳ καρδίην ἐχαυνώθη,

στόματος δὲ τυρὸν ἐκβαλὼν, ἐκεκράγει.
Τὸν ἡ σοφὴ λαβοῦσα, κερτόμῳ γλώσσῃ
« Οὐκ ἦσθ' ἄφωνος », εἶπεν, « ἀλλὰ φωνήεις.
« Ἔχεις, κόραξ, ἅπαντα· νοῦς δέ σοι λείπει. »

ΟΖ'.

ΚΟΡΑΞ ΝΟΣΩΝ.

Κόραξ νοσήσας εἶπε μητρὶ κλαιούσῃ·
« Μὴ κλαῖε, μῆτερ· ἀλλὰ τοῖς θεοῖς εὔχου
« νόσου με δεινῆς καὶ πόνων ἀνασφῆλαι ».
« Καὶ τίς σε », φησί, » τῶν θεῶν, τέκνον, σώσει;
« τίνος γὰρ ὑπὸ σοῦ βωμὸς οὐκ ἐσυλήθη »;

ΟΗ'.

ΚΥΩΝ ΚΑΙ ΣΚΙΑ.

Κρέας κύων ἔκλεψεν ἐκ μαγειρείου.
Καὶ δὴ παρῄει ποταμόν· ἐν δὲ τῷ ῥείθρῳ
πολὺ τοῦ κρέως ἰδοῦσα τὴν σκιὴν μείζω,
τὸ κρέας ἀφῆκε, τῇ σκιῇ δ' ἐφωρμήθη.
Ἀλλ' οὔτ' ἐκείνην εὗρεν, οὔθ' ὃ βεβλήκει·
πεινῶσα δ' ὀπίσω τὸν πόρον διεξῄει.
Βίος ἀβέβαιος παντὸς ἀνδρὸς ἀπλήστου,
ἐλπίσι ματαίαις πραγμάτων ἀνήλωται.

ΟΘ'.

ΚΑΜΗΛΟΣ.

Κάμηλον ἠνάγκαζε δεσπότης πίνων
ὀρχεῖσθ' ὑπ' αὐλοῖς κυμβάλοις τε χαλκείοις.

Ἡ δ' εἶπ'· « Ἐμοὶ γένοιτο κἀν ὁδῷ βαίνειν
« ἄνευ γέλωτος, μή τι κἀν χορῷ παίζειν ».

Π'.

ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΠΙΘΗΚΟΣ.

Κερδὼ πιθήκῳ φησίν· « Ἣν ὁρᾷς στήλην,
« ἐμὴ πατρῴη τ' ἐστὶ κἄτι παππῴη ».
Κερδοῖ πίθηκος εἶπεν· « Ὡς θέλεις ψεύδου,
« ἔλεγχον οὐκ ἔχουσα τῆς ἀληθείης ».
Κακοῦ πρὸς ἀνδρός ἐστι μὴ φεύγειν ψεῦδος,
κἂν λανθάνειν ψευδόμενος εὐχερῶς μέλλῃ.

ΠΑ'.

ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

Κοιμωμένου λέοντος ἀγρίης χαίτης
διέδραμεν μῦς· ὁ δὲ λέων ἐθυμώθη·
φρίξας δὲ χαίτην ἔθορε φωλάδος κοίλης.
Κερδὼ δ' ἐπεχλεύαζεν ὡς ἐκινήθη
πρὸς μῦν ὁ πάντων ἐμβασιλεύων τῶν θηρῶν.
Ὁ δ' « Οὐχὶ τὸν μῦν » εἶπεν, « ὦ παλαμναίη,
« δέδοικα, μή μου τὴν δορὴν κνίσῃ φεύγων·
« κακὴν δὲ μελέτην ἐπ' ἐμὲ τῆς ὁδοῦ τρίβει ».
Ἀρχόμενον ἄρτι τὸ θρασὺ τῶν ὑβριζόντων,
κἂν μικρὸν ᾖ, κώλυε, μηδὲ συγχώρει
εὐκαταφρόνητον σαυτὸν εἶναι τοῖς φαύλοις.

ΠΒ'.

ΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ.

Κριθάς τις ἵππου πᾶσαν ἡμέρην πίνων,

ἔτριβεν, ἐκτένιζεν ἡμέρῃ πάσῃ·
ὁ δ' εἶπεν· « Εἰ θέλεις με ταῖς ἀληθείαις
« καλὸν γενέσθαι, τὸ τρέφον με μὴ πώλει ».
Τῶν καιρίων δεῖ τὸν φιλοῦντα φροντίζειν,
καὶ συμφερόντων· κόσμος οὐδὲν ὠνήσει,
σάφ' ἴσθι, τὸν ἀποροῦντα τῶν ἀναγκαίων.

ΠΓ'.

ΚΩΝΩΨ ΚΑΙ ΤΑΥΡΟΣ.

Κώνωψ ἐπιστὰς κέραϊ καμπύλῳ ταύρου,
μικρόν τ' ἐπισχὼν, εἶπε ταῦτα βομβήσας·
« Εἴ σου βαρύνω τὸν τένοντα καὶ κλίνω,
« καθεδοῦμ' ἀπελθὼν ποταμίας ἐπ' αἰγείρου ».
Ὁ δ' « Οὐ μέλει μοι », φησίν, « οὔτ' ἐὰν μείνῃς,
« οὔτ' ἐὰν ἀπέλθῃς· οὐδ' ὅτ' ἦλθες ἐγνώκειν ».
Γελοῖος ὅστις, οὐδὲν ὢν, κατ' ἀνθρώπων
τῶν κρειττόνων θρασύνεθ', ὥς τις ὢν λίην.

ΠΔ'.

ΚΥΝΕΣ ΚΑΙ ΛΥΚΟΙ.

Κυσίν ποτ' ἔχθρη καὶ λύκοις συνειστήκει.
Κύων δ' Ἀχαιὸς ἡρέθη κυνῶν δήμου
στρατηγὸς εἶναι. Καὶ μάχης ἐπιστήμων
ἔμελλεν, ἐβράδυνεν. Οἱ δ' ἐπηπείλουν,
εἰ μὴ προάξῃ. « Τὴν μάχην ἐν ἐδρεύσει,
« ἀκούσατ' », εἶπεν, « οὗ χάριν διατρίβω,
« τί δ' εὐλαβοῦμαι· χρὴ δ' ἀεὶ προβουλεύειν.
« Τῶν μὲν πολεμίων τὸ γένος, ὧν ὁρῶ πάντων
« ἕν ἐστιν· ἡμῶν δ' ἦλθον οἱ μὲν ἐκ Κρήτης,
« οἱ δ' ἐκ Μολοσσῶν· εἰσὶν οἵδ' Ἀκαρνάνων,

« ἄλλοι δὲ Δόλοπες· οἱ δὲ Κύπρον ἢ Θρᾴκην
« αὐχοῦσιν· ἄλλοι δ' ἄλλοθεν. Τί μηκύνω;
« Τὸ χρῶμα δ' ἡμῖν οὐχ ἕν ἐστιν ὡς τούτοις.
« Ἄλλοι μὲν ἡμῶν μέλανες, οἱ δὲ τεφρώδεις·
« ἔνιοι δὲ λαμπροὶ καὶ διάργεμοι στήθη,
« ἄλλοι δὲ λευκοί· πῶς ἂν οὖν δυνηθείην
« εἰς πόλεμον ἄρχειν » εἶπε, » τῶν ἀσυμφώνων
« πρὸς τοὺς ὅμοια πάντ' ἔχοντας ἀλλήλοις ».
Συμφωνία μέγιστον ἀγαθὸν ἀνθρώποις·
τὸ δὲ στασιάζον, ἀσθενές τε καὶ δοῦλον.

ΠΕ'.

ΑΛΩΠΗΞ ΟΓΚΩΘΕΙΣΑ.

Κοίλωμα ῥίζης φηγὸς εἶχεν ἀρχαίη.
Ἐν τῇ δ' ἔκειτο ῥωγὰς αἰπόλου πήρη,
ἄρτων ἑώλων πᾶσα καὶ κρεῶν πλήρης·
ταύτην ἀλώπηξ εἰσδραμοῦσα τὴν πήρην,
ἐξέφαγε· γαστὴρ δ', ὥσπερ εἰκὸς, ὠγκώθη,
στενῆς δὲ τρώγλης οὐκέτ' εἶχεν ἐκδῦναι.
Ἑτέρη δ' ἀλώπηξ, ὡς ἐπῆλθε κλαιούσῃ,
σκώπτουσ' » Ἀνάμεινον » εἶπεν, « ἄχρι πεινήσῃς·
« οὐδ' ἐξελεύσῃ πρότερον ἄχρι τοιαύτην
« τὴν γαστέρα σχῇς, ἡλίκην ὅτ' εἰσῄεις ».

ΠϚ'.

ΚΥΩΝ ΚΑΙ ΛΑΓΩΟΣ.

Κύων λαγωὸν ἐξ ὄρους ἀναστήσας
ἐδίωκε δάκνων αὐτὸν, εἰ κατειλήφει·
μεταστραφεὶς δ' (ἔσαινεν ὡς φίλῳ ψαύων)
ὁ λαγωός « Ἁπλοῦν » εἶπε, « θηρίον γίγνου.

« Φίλος εἶ; τί δάκνεις; ἐχθρὸς εἶ; τί οὖν σαίνεις »;
Ἀμφίβολος οὗτός ἐστι νοῦς ἐν ἀνθρώποις,
οἷς οὔτ' ἀπιστεῖν ἔχομεν, οὔτε πιστεύειν.

ΠΖ'.

ΚΟΡΥΔΑΛΟΣ ΚΑΙ ΝΕΟΣΣΟΙ.

Κορυδαλὸς ἦν τις ἐν χλόῃ νεοσσεύων,
ὅς, τῷ χαραδριῷ πρὸς τὸν ὄρθρον ἀντᾴδων,
καὶ παῖδας εἶχε ληΐου κόμῃ θρέψας
λοφῶντας ἤδη καὶ πτεροῖσιν ἀκμαίους.
Ὁ δὲ τῆς ἀρούρης δεσπότης, ἐποπτεύων,
ὡς ξηρὸν εἶδε τὸ θέρος, εἶπε· « Νῦν ὥρη
« πάντας λαβεῖν μοι τοὺς φίλους, ἵν' ἀμήσω ».
Καί τις κορυδοῦ τῶν λοφηφόρων παίδων
ἤκουεν αὐτοῦ, τῷ τε πατρὶ μηνύει,
σκοπεῖν κελεύων ποῦ σφέας μεταστήσει.
Ὁ δ' εἶπεν· « Οὔπω καιρός ἐστι νῦν φεύγειν·
« ὃς γὰρ φίλοις πέποιθεν οὐκ ἄγαν σπεύδει ».
Ὡς αὖθις ἦλθεν, ἡλίου δ' ὑπ' ἀκτίνων
ἤδη ῥέοντα τὸν στάχυν θεωρήσας,
μισθὸν μὲν ἀμητῆρσιν αὔριον πέμψειν,
μισθὸν δὲ πᾶσι δραγματηφόροις δώσειν
εἶπε, κορυδαλὸς παισὶ νηπίοις· « Ὄντως
« νῦν ἐστιν ὥρη, παῖδες, ἀλλαχοῦ φεύγειν,
« ὅτ' αὐτὸς αὐτῷ, κοὐ φίλοισι, πιστεύει ».

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Α.

ΠΗ'.

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΑΡΝΙΟΝ.

Λύκος ποτ' ἄρνα πεπλανημένον ποίμνης

ἰδὼν, βίῃ μὲν οὐκ ἐπῆλθεν ἁρπάξων,
ἔγκλημα δ' ἔχθρης εὐπρόσωπον ἐζήτει.
« Σύ με τί πέρυσι μικρὸς ὢν ἐϐλασφήμεις »;
« Ἔγωγ' οὐ περυσινὸς, ὃς ἐπ' ἔτος ἐγεννήθην ».
« Οὔκουν σὺ τὴν ἄρουραν, ἣν ἔχω, κείρεις »;
« Οὔπω τι χλωρὸν ἔφαγον, οὐδ' ἐϐοσκήθην ».
« Οὐδ' ἆρα πηγὴν ἐκπέπωκας ἣν πίνω »;
« Θηλὴ μεθύσκει μέχρι νῦν με μητρῴη ».
Τότε δὴ τὸν ἄρνα συλλαϐών τε καὶ τρώγων,
« Ἀλλ' οὐκ ἄδειπνον » εἶπε, « τὸν λύκον θήσεις,
« κἂν εὐχερῶς μου πᾶσαν αἰτίην λύσῃς ».

ΠΘʹ·

ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΝΕΒΡΟΣ.

Λέων ἐλύσσα· τὸν δὲ νεϐρὸς ἐξ ὕλης
ἰδὼν ἔφησεν· « Ἡμέων ταλαιπώρων!
« τί γὰρ μεμηνὼς οὗτος οὐχὶ ποιήσει,
« ὃς ἦν φορητὸς οὐδὲ σωφρονῶν ἡμῖν »;

Ϟʹ.

ΤΑΥΡΟΣ ΚΑΙ ΤΡΑΓΟΣ.

Λέοντα φεύγων ταῦρος εἰς ἐρημαίην
σπήλυγγα κατέδυ ποιμένων ὀρειφοίτων,
ὅπου τράγος τις, χωρὶς αἰπόλου μείνας,
τὸν ταῦρον ἐμϐάντα τοῖς κέρασιν ἐξώθει.
Ὁ δ' εἶπεν· « Οὐ σὲ, τὸν λέοντα δ' ἐκκλίνω.
« Ἀνέξομαί σου μικρὰ τῆς ἐπηρείης·
« ἐπεὶ παρελθέτω με, καὶ τότε γνώσῃ
« πόσον τράγου μεταξὺ καὶ πόσον ταύρου ».

ϟΑ′.

ΚΥΝΗΓΟΣ ΔΕΙΛΟΣ.

Λέοντά τις κυνηγὸς οὐχὶ τολμήεις
ἴχνευεν ὀρέων ἐν βαθυσκίοις ὕλαις·
δρυτόμῳ δὲ μακρῆς ἐγγὺς ἐντυχὼν πεύκης,
« Ὦ πρὸς σὲ Νυμφῶν », εἶπεν, « ἆρα γινώσκεις
« ἴχνη λέοντος, ὅστις ὧδε φωλεύει »;
Κἀκεῖνος εἶπεν· « Ἀλλὰ σὺν θεῷ βαίνεις·
« αὐτὸν γὰρ ἤδη τὸν λέοντά σοι δείξω ».
Ὁ δ' ὠχριήσας, γομφίους τε συγκρούων,
« Μή μοι χαρίζου », φησί, « πλεῖον οὗ χρήζω·
« τὸ δ' ἴχνος εἰπέ· τὸν λέοντα μὴ δείξῃς ».
Ὁ μῦθος ἐλέγχει τοὺς λόγοις μὲν ἀνδρείους
ἐπιδεικνυμένους, ἔργοισι δ' ἀνικάνους ὄντας.

Β′.

ΛΥΚΟΙ ΚΑΙ ΠΡΟΒΑΤΑ.

Λύκων παρῆσαν ἄγγελοί ποτ' εἰς ποίμνην,
ὅρκους φέροντες καὶ βέβαιον εἰρήνην,
ἐφ' ᾧ λάβωσι τοὺς κύνας πρὸς αἰκίην,
δι' οὓς μάχονται καὶ κοτοῦσιν ἀλλήλοις.
Μωρὴ δὲ ποίμνη καὶ τὰ πάντ' ἀβληχρώδης,
πέμπειν ἔμελλεν. Ἀλλά τις γέρων ἤδη
κριὸς, βαθείῃ φρικὶ μαλλὸν ὀρθώσας,
« Καινῆς γε ταύτης » εἶπε, « τῆς μεσιτείης,
« ἀφύλακτος ὑμῖν πῶς ἐγὼ συνοικήσω,
« δι' οὓς νέμεσθαι μηδὲ νῦν ἀκινδύνως
« ἔξεστι, καίτοι τῶν κυνῶν με τηρούντων »;

ϞΓʹ.

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΕΡΩΔΙΟΣ.

Λύκῳ ποτ' ὀστοῦν φάρυγος ἐντὸς ἠρείσθη·
ἐρῳδιῷ δὲ μισθὸν ἄξιον δώσειν
ἔταξε, τὸν τράχηλον εἰ καθιμήσας
ἀνελκύσειε, καὶ πόνων ἄκος δοίη.
Ὁ δ' ἑλκύσας, τὸν μισθὸν εὐθέως ᾔτει.
Κἀκεῖνος αὐτῷ, κάρχαρόν τι μειδήσας,
« Σοὶ μισθὸς ἀρκεῖ », φησί, « τῶν ἰατρειῶν,
« κεφαλὴν λυκείου στόματος ἐξελεῖν σώην ».
Κακοῖς βοηθῶν μισθὸν ἀγαθὸν οὐ λήψῃ·
ἀλλ' ἀρκέσει σοι, μή τι τῶν κακῶν πάσχειν.

ϞΔʹ.

ΛΕΩΝ ΝΟΣΗΣΑΣ.

Λέων νοσήσας ἐν φάραγγι πετραίῃ
ἔκειτο, νωθρὰ γυῖα γῆς ἐφαπλώσας·
φίλην δ' ἀλώπεκ' εἶχεν, ᾗ προσωμίλει.
Ταύτῃ ποτ' εἶπεν· « Ἦ θέλεις με σὺ ζώειν;
« πεινῶ γὰρ ἐλάφου τῆς ὑπ' ἀγρίαις πεύκαις
« κεῖνον τὸν ὑλήεντα δρυμὸν οἰκούσης·
« καὶ νῦν διώκειν ἔλαφον οὐκέτ' ἰσχύω.
« Σὺ δ' ἂν θελήσῃς, χεῖρας εἰς ἐμὰς ἥξει,
« λόγοισι θηρευθεῖσα σοῖς μελιγλώσσοις ».
Ἀπῆλθε κερδώ· τὴν δ' ὑπ' ἀγρίαις ὕλαις
σκιρτῶσαν εὗρε μαλθακῆς ὑπὲρ ποίης·
ἔσαινε δ' αὐτὴν πρῶτον, εἶτα καὶ χαίρειν
προσεῖπε, χρηστῶν τ' ἄγγελος λόγων ἥκειν.
« Ὁ λέων », ἔφασκεν, « οἶδας, ἔστι μοι γείτων·

« ἔχει δὲ φαύλως, κἐγγύς ἐστι τοῦ θνήσκειν.
« Τίς οὖν μετ' αὐτὸν θηρίων τυραννήσει
« διεσκοπεῖτο· σῦς μέν ἐστιν ἀγνώμων,
« ἄρκος δὲ νωθὴς, πάρδαλις δὲ θυμώδης,
« τίγρις δ' ἀλαζὼν καὶ τὸ πᾶν ἐρημαίη.
« Ἔλαφον τυραννεῖν ἀξιωτάτην κρίνει·
« γαύρη μὲν εἶδος, πολλὰ δ' εἰς ἔτη ζώει·
« κέρας δὲ φοβερὸν πᾶσιν ἑρπετοῖς φύει,
« δένδροις ὅμοιον, κοὐχ ὁποῖα τῶν ταύρων.
« Τί σοι λέγω τὰ πολλὰ, πλὴν ἐκυρώθης,
« μέλλεις τ' ἀνάσσειν θηρίων ὀρειφοίτων;
« Τότ' ἂν γένοιτο τῆς ἀλώπεκος μνήμη,
« δέσποινα, τῆς σοι τοῦτο πρῶτον εἰπούσης.
« Ταῦτ' ἦλθον. Ἀλλὰ χαῖρε, φιλτάτη. Σπεύδω
« πρὸς τὸν λέοντα, μὴ πάλιν με ζητήσῃ·
« χρῆται γὰρ ἡμῖν εἰς ἅπαντα συμβούλοις·
« δοκῶ δὲ καί σε, τέκνον, εἴ τι τῆς γραίης
« κεφαλῆς ἀκούεις· ἔπρεπέ σοι παρεδρεύειν
« ἐλθοῦσαν αὐτῷ, καὶ πονοῦντα θαρσύνειν.
« Τὰ μικρὰ πείθει τοὺς ἐν ἐσχάταις ὥραις·
« ψυχαὶ δ' ἐν ὀφθαλμοῖσι τῶν τελευτώντων ».
Ὡς εἶπε κερδώ. Τῆς δ' ὁ νοῦς ἐχαυνώθη
λόγοισι ποιητοῖσιν· ἦλθε δ' εἰς κοίλην
σπήλυγγα θηρὸς, καὶ τὸ μέλλον οὐκ ᾔδει.
Λέων δ' ἀπ' εὐνῆς ἀσκόπως ἐφορμήσας
ὄνυξιν οὖατ' ἐσπάραξεν ἀκραίοις,
σπουδῇ διωχθείς· τὴν δὲ φύζα δειλαίην
θύρης κατιθὺς ἦγεν εἰς μέσας ὕλας.
Κερδὼ δὲ χεῖρας ἐπεκρότησεν ἀλλήλαις,
ἐπεὶ πόνος μάταιος ἐξανηλώθη.
Κἀκεῖνος ἐστέναζε τὸ στόμα βρύχων·
ὁμοῦ γὰρ αὐτὸν λιμὸς εἶχε καὶ λύπη.

Πάλιν δὲ κερδὼ καθικέτευε φωνήσασ',
ἄλλον τιν' εὑρεῖν δεύτερον δόλον θήρης.
Ἡ δ' εἶπε κινήσασα βυσσόθεν γνώμην·
« Χαλεπὸν κελεύεις αὖθις, ἀλλ' ὑπουργήσω ».
Καὶ δὴ κατ' ἴχνος, ὡς σοφὴ κύων, ᾔει,
πλέκουσα τέχνας καὶ πανουργίας πάσας.
Ἀεὶ δ' ἕκαστον ποιμένων ἐπηρώτα,
μή πού τις ἔλαφος ᾑματωμένη φεύγει·
τὴν δ' ὥς τις εἶδε, δεικνύων ἀνωδήγει,
ἕως ποθ' εὗρεν ἐν κατασκίῳ χώρῳ
δρόμων ἀναψύχουσαν. Ἡ δ' ἀναιδείης
ὀφρὺν ἔχουσα καὶ μέτωπον εἱστήκει.
Ἐλάφου δὲ φρὶξ ἐπέσχεν ὦτα καὶ κνήμας,
χολὴ δ' ἐπέζει καρδίην· ἔφη δ' οὕτω·
« Σὺ νῦν διώκεις πανταχοῦ με, καὶ φεύγω.
« Ἀλλ', ὦ στύγημα, νῦν μὲν οὐχὶ χαιρήσεις,
« ἤν μοι προσέλθῃς καί τι γρύξαι τολμήσῃς.
« Ἄλλοις ἀλωπέκιζε τοῖς ἀπειρήτοις·
« ἄλλους δὲ βασιλεῖς ὑπερέθιζε καὶ ποίει ».
Τῆς δ' οὐκ ἐτέρφθη θυμός· ἀλλ' ὑποβλήδην,
« Οὕτως ἀγεννής » φησί, « καὶ φόβου πλήρης
« πέφυκας; οὕτω τοὺς φίλους ὑποπτεύεις;
« Ὁ μὲν λέων σοι συμφέροντα βουλεύων,
« μέλλων τ' ἐγείρειν τῆς πάροιθε νωθείης,
« ἔψαυσεν ὠτὸς, ὡς πατὴρ ἀποθνήσκων·
« ἔμελλε γάρ σοι πᾶσαν ἐντολὴν δώσειν,
« ἀρχὴν τοσαύτην πῶς λαβοῦσα τηρήσεις.
« Σὺ δ' οὐχ ὑπέστης κνίσμα χειρὸς ἀῤῥώστου,
« βίῃ δ' ἀποσπασθεῖσα μᾶλλον ἐτρώθης.
« Καὶ νῦν ἐκεῖνος πλεῖον ἢ σὺ θυμοῦται,
« λίην ἄπιστον πειράσας σε καὶ κούφην,
« βασιλέα δέ φησι τὸν λύκον καταστήσειν.

« Οἴμοι πονηροῦ δεσπότου! τί ποιήσω;
« ἅπασιν ἡμῖν αἰτίη κακῶν γίνῃ.
« Ἀλλ' ἐλθὲ, καὶ τὸ λοιπὸν ἴσθι γενναίη,
« μὴ δ' ἐπτόησο, πρόβατον οἷον ἐκ ποίμνης.
« Ὄμνυμι γάρ σοι φύλλα πάντα καὶ κρήνας,
« οὕτω γένοιτό σοι μόνην με δουλεύειν,
« ὡς οὐδὲν ἐχθρὸν ὁ λέων, ἀλλ' ὑπ' εὐνοίης
« τίθησι πάντων κυρίην σε τῶν ζῴων ».
Τοιαῦτα κωτίλλουσα τὴν ἀχαιΐνην
ἔπεισεν ἐλθεῖν δὶς τὸν αὐτὸν εἰς ᾅδην.
Ἐπεὶ δὲ λόχμης εἰς μυχὸν κατεκλείσθη,
λέων μὲν αὐτὸς εἶχε δαῖτα πανθοίνην,
σάρκας λαφύσσων, μυελὸν ὀστέων πίνων,
καὶ σπλάγχνα δάπτων· ἡ δ' ἀγωγὸς εἱστήκει
πεινῶσα θήρης· καρδίην δὲ νεβρείην
λάπτει πεσοῦσαν, ἁρπάσασα λαθραίως·
καὶ τοῦτο κέρδος εἶχεν ὧν ἐκεκμήκει.
Λέων δ' ἕκαστον ἐγκάτων ἀριθμήσας,
μόνην ἀπ' ἄλλων καρδίην ἐπεζήτει·
καὶ πᾶσαν εὐνὴν, πάντα δ' οἶκον ἠρεύνα·
κερδὼ δ' ἀπαιολῶσα τῆς ἀληθείης,
« Οὐκ εἶχε πάντως » φησί· « μὴ μάτην ζήτει.
« Ποίην δ' ἔμελλε καρδίην ἔχειν, ἥτις
« ἐκ δευτέρου λέοντος ἦλθεν εἰς οἴκους »;

ϞΕ'.

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΑΡΝΕΙΟΣ.

Λύκος παρήει θριγκὸν, ἔνθεν ἐκκύψας
ἀρνειὸς αὐτὸν ἔλεγε πολλὰ βλασφήμως.
Κἀκεῖνος εἶπε τὰς σιαγόνας πρίων·
« Ὁ τόπος μ' ἐλοιδόρησε· μὴ σὺ καυχήσῃ ».

Ὁ μῦθος ὀρθῶς πᾶσι τοῦτο μηνύει·
« Διὰ καιρὸν ἰσχύων τι μηδεὶς γαυρούσθω ».

ϞϚ΄.

ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΥΡΟΣ.

Λέων ποτ' ἐπεβούλευεν ἀγρίῳ ταύρῳ·
καὶ προσποιηθεὶς μητρὶ τῶν θεῶν θύειν,
τὸν ταῦρον ἐλθεῖν ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἠρώτα.
Κἀκεῖνος ἥξειν εἶπεν, οὐχ ὑποπτεύσας.
Ἐλθὼν δὲ, καὶ στὰς ἐπὶ θύρας λεοντείους,
ὡς εἶδε θερμοῦ πολλὰ χαλκεῖα πλήρη,
σφαγίδας, μαχαίρας, βουδόρους νεοσμήκτους,
πρὸς τῇ θύρῃ δὲ μηδὲν, ἀλλ' ἢ δεσμώτην
ἀλεκτορίσκον, ᾤχετ' εἰς ὄρος φεύγων.
Ἐμέμφεθ' ὁ λέων, ὕστερον συναντήσας.
Ὁ δ' « Ἦλθον » εἶπε, « καὶ τὸ σύμβολον δώσω·
« οὐκ ἦν ὅμοιον θῦμα τῷ μαγειρείῳ ».

ϞΖ΄.

ΛΕΩΝ ΜΝΗΣΤΗΡ.

Λέων ἁλοὺς ἔρωτι παιδὸς ὡραίης,
παρὰ πατρὸς ἐμνήστευε. Τῷ δ' ὁ πρεσβύτης
οὐδέν τι δύσνουν, οὐδ' ὕπουλον ἐμφήνας,
« Δίδωμι γῆμαι », φησί, « καὶ διδοὺς χαίρω.
« Τίς οὐ δυνάστῃ καὶ λέοντι κηδεύσει;
« Φρένες δὲ δειλαὶ παρθένων τε καὶ παίδων·
« σὺ δ' ἡλίκους μὲν ὄνυχας, ἡλίκους δ' ἡμῖν
« φέρεις ὀδόντας; τίς κόρη σε τολμήσει
« ἀφόβως περιβαλεῖν; τίς δ' ἰδοῦσα μὴ κλαύσει;

« Πρὸς ταῦτα δὴ σκόπησον, εἰ γάμου χρήζεις,
« μηδ' ἄγριος θὴρ, ἀλλὰ νυμφίος, γίγνου ».
Ὁ δὲ πτερωθεὶς, τῇ δόσει τε πιστεύσας,
ἐξεῖλε τοὺς ὀδόντας, εἶθ' ὑπὸ σμίλης
ἀπωνυχίσθη· τῷ τε πενθερῷ δείξας,
τὴν παῖδ' ἀπῄτει. Τὸν δ' ἕκαστος ἠλοία,
ῥοπάλῳ τὶς, ἢ λίθῳ τὶς ἐκ χειρὸς παίων.
Ἔκειτο δ' ἀργὸς, ὥσπερ ὗς ἀποθνήσκων,
γέροντος ἀνδρὸς ποικίλου τε τὴν γνώμην
σοφίῃ διδαχθεὶς, ὡς ἄμικτον ἀνθρώποις
ἐρᾷν λεόντων, ἢ λέοντας ἀνθρώπων.
Αὐτός τις αὑτὸν λανθάνει κακῶς δράσας,
ὧν οὐ πέφυκε μεταλαβεῖν ὅταν σπεύδῃ.

ϞΗ'.

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΚΥΩΝ.

Λύκῳ συνήντα πιμελὴς κύων λίην.
Ὁ δ' αὐτὸν ἐξήταζε, ποῦ τραφεὶς οὕτω
μέγας κύων ἐγένετο καὶ λίπους πλήρης.
« Ἄνθρωπος » εἶπε, « δαψιλής με σιτεύει ».
« Ὁ δέ σοι τράχηλος » εἶπε, « πῶς ἐλευκώθη »;
« Κλοιῷ τέτριπται σάρκα τῷ σιδηρείῳ,
« ὃν ὁ τροφεύς μοι περιτέθεικε χαλκεύσας ».
Λύκος δ' ἐπ' αὐτῷ καγχάσας, « Ἐγὼ τοίνυν
« χαίρειν κελεύω » φησί, « τῇ τροφῇ ταύτῃ,
« δι' ἣν σίδηρος τὸν ἐμὸν αὐχένα τρίψει ».

ϞΘ'.

ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΑΕΤΟΣ.

Λέοντι προσπτὰς αἰετῶν τις ἐζήτει

κοινωνὸς εἶναι· χὠ λέων, « Τί κωλύει »;
πρὸς αὐτὸν εἶπεν. « Ἀλλ' ἐνέχυρον πρὶν δώσεις
« τὠκύπτερά σου μή μοι μεθεῖναι τὴν πίστιν·
« πῶς γὰρ φίλῳ σοι μὴ μένοντι πιστεύσω »;

Ρ'.

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

Λύκος τις ἁδρὸς ἐν λύκοις ἐγεννήθη,
λέοντα δ' αὐτὸν ἐπεκάλουν. Ὁ δ' ἀγνώμων
τὴν δόξαν οὐκ ἤνεγκε, τῶν δὲ συμφύλων
ἀποστατήσας, τοῖς λέουσιν ὡμίλει.
Κερδὼ δ' ἐπισκώπτουσα, « Μὴ φρενωθείην »
ἔφη « τοσοῦτον, ὡς σὺ νῦν ἐτυφώθης.
« Σὺ γὰρ ὡς ἀληθῶς ἐν λύκοις λέων φαίνῃ,
« ἐν δ' αὖ λεόντων συγκρίσει λύκος γίγνῃ ».

ΡΑ'.

ΛΕΩΝ ΒΑΣΙΛΕΥΩΝ ΔΙΚΑΙΩΣ.

Λέων τις ἐβασίλευεν, οὐχὶ θυμώδης,
οὐδ' ὠμὸς, οὐδὲ πάντα τῇ βίῃ χαίρων,
πρᾷος δ' ἄρα καὶ δίκαιος ὥς τις ἀνθρώπων.
Ἐπὶ τῆς ἐκείνου, φασὶ δὴ, δυναστείης
τῶν ἀγρίων ἀγυρμὸς ἐγεγόνει ζῴων,
δίκας τε δοῦναι καὶ λαβεῖν παρ' ἀλλήλων
τὰ ζῷα πάντα. Ὡς δ' ὑπέσχον εὐθύνας
λύκος μὲν ἀρνὶ, πάρδαλις δ' ἐπ' αἰγάγρῳ,
ἐλάφῳ δὲ τίγρις, πάντα δ' εἶχεν εἰρήνην,
ὁ πτὼξ λαγωὸς εἶπεν· « Ἀλλ' ἐγὼ ταύτην
« τὴν ἡμέρην ἀεί ποτ' ηὐχόμην, ἥτις
« καὶ τοῖς βιαίοις φοβερὰ τἀσθενῆ θήσει ».

ΡΒʹ.

ΛΕΩΝ ΝΟΣΩΝ ΚΑΙ ΘΗΡΙΑ.

Λέων ἐπ' ἄγρην οὐκέτι σθένων βαίνειν,
πολλῷ γὰρ ἤδη τῷ χρόνῳ γεγηράκει,
κοίλης ἔσω σπήλυγγος, ὡς νόσῳ κάμνων,
ἔκειτο, δολίως, οὐκ ἀληθῶς, ἀσθμαίνων,
φωνὴν βαρεῖαν προσποιητὰ λεπτύνων.
Θηρῶν δ' ἐπαύλας ἦλθεν ἀγγέλου φήμη,
καὶ πάντες ἤλγουν, ὡς λέοντος ἀῤῥώστου·
ἐπισκοπήσων δ' εἷς ἕκαστος εἰσῄει.
Τούτους ἐφεξῆς λαμβάνων, ἀμοχθήτως
κατήσθιεν· γῆρας δὲ λιπαρὸν ηὑρήκει.
Σοφὴ δ' ἀλώπηξ ὑπενόησε, καὶ πόῤῥω
σταθεῖσα, « Βασιλεῦ, πῶς ἔχεις »; ἐπηρώτα.
Κἀκεῖνος εἶπε· « Χαῖρε, φιλτάτη ζῴων.
« Τί δ' οὐ προσέρχῃ, μακρόθεν δέ με σκέπτῃ;
« Δεῦρο, γλυκεῖα, καί με ποικίλοις μύθοις
« παρηγόρησον ἐγγὺς ὄντα τῆς μοίρης ».
« Ζώοιο »! φησίν· « εἰ δ' ἄπειμι, συγγνώσῃ·
« πολλῶν γὰρ ἴχνη θηρίων με κωλύει,
« ὧν ἐξιόντων οὐκ ἔχεις ὅ μοι δείξεις ».
Μακάριος ὅστις οὐ προλαμβάνει πταίσας,
ἀλλ' αὐτὸς ἄλλων συμφοραῖς ἐπαιδεύθη.

ΡΓʹ.

ΚΥΩΝ ΚΩΔΩΝΟΦΟΡΩΝ.

Λάθρῃ κύων ἔδακνε· τῷ δὲ χαλκεύσας
ὁ δεσπότης κώδωνα καὶ προσαρτήσας,
πρόδηλον εἶναι μακρόθεν πεποιήκει.

Ὁ κύων δὲ τὸν κώδωνα δι' ἀγορῆς σείων
ἠλαζονεύετ'· ἀλλὰ δὴ κύων γραίη
πρὸς αὐτὸν εἶπεν· « Ὦ τάλαν, τί σεμνύνῃ;
« οὐ κόσμον ἀρετῆς τοῦτον, οὐδ' ἐπεικείης,
« σαυτοῦ δ' ἔλεγχον τῆς πονηρίης κρούεις ».

ΡΔ'.

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΛΕΩΝ.

Λύκος ποτ' ἄρας πρόβατον ἐκ μέσης ποίμνης,
ἐκόμιζεν οἴκαδ'· ᾧ λέων συναντήσας
ἀπέσπασ' αὐτοῦ. Καὶ λύκος, σταθεὶς πόῤῥω,
« Ἀδίκως ἀφεῖλω τῶν ἐμῶν », ἐκεκράγει.
Λέων δὲ τερφθεὶς, εἶπε τὸν λύκον σκώπτων·
« Σοὶ γὰρ δικαίως ὑπὸ φίλων ἐδωρήθη »;

ΡΕ'.

ΛΕΩΝ ΠΡΑΟΣ.

Λέων ποτ' ἀνδρῶν βίον ἄριστον ἐζήλου,
καὶ δὴ, κατ' εὐρὺν φωλεὸν διατρίβων,
ὅσων ἀρίστην ὀριτρόφων φυὴν ἔγνω,
φιλοφρονεῖσθαι γνησίως ἐπειρᾶτο·
πολὺς δ' ὑπὸ σπήλυγγι θαμινὰ παντοίων
θηρῶν ὅμιλος ἡμέρως συνηυλίσθη·
ὁ δ' εἱστία τε κἀφίλει νόμῳ ξείνων,
ἅδην τιθεὶς ἅπασι δαῖτα θυμήρη.
Φίλην δὲ κερδῶ καὶ σύνοικον εἰλήφει,
μεθ' ἧς τὰ πολλὰ μειλίχως συνεζήτει.
Γέρων δέ τις πίθηκος ἦν ὁ δαιτρεύων,
κρεῶν δὲ συσσίτοισι διανέμων μοίρας·

ὃς, εἴ τις ἦλθεν, οὐχὶ τῆς συνηθείης,
ταυτὸν παρετίθει δεσπότῃ τε κἀκείνῳ,
ὅπερ εἶχεν ὁ λέων νεοδρόμῳ λαβὼν θήρῃ·
κερδὼ δ' ἑώλων ἔφερεν οὐκ ἴσην μοίρην.
Καὶ δή ποτ' αὐτὴν, προσποιητὰ σιγῶσαν,
λέων τίν' εἶχεν αἰτίην διηρώτα,
δείπνου τε χεῖρα καὶ βορῆς ἀποσχοῦσαν·
« Κερδοῖ σοφὴ, λάλησον ὥσπερ εἰώθεις·
« φαιδρῷ προσώπῳ δαιτὸς, ὦ φίλη, ψαῦσον ».
Ἡ δ' εἶπεν· « Ὦ φέριστε θηρίων γέννης,
« πολλῇ μερίμνῃ καρδίην διαξαίνω·
« οὐ γὰρ τὰ νῦν παρόντα μοῦνον ἀλγύνει·
« τὰ δ' ἔπειτα » φησί, « προσκοπουμένη κλαίω.
« Καθ' ἡμέρην γὰρ εἴ τις ἄλλος, εἴτ' ἄλλος
« ξένος πελάζοι, τοῦτο δ' εἰς ἔθος βαῖνον,
« τάχ' οὐδ' ἑώλων γεύσομαι κρεῶν μούνη ».
Ὁ λέων δὲ τερφθεὶς, ὡς λέων τε μειδήσας·
« Εἶπον πιθήκῳ ταῦτα· μὴ δ' ἐμοὶ μέμφου ».

ΡϚ΄.

ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΜΥΣ.

Λέων ἀγρεύσας μῦν, ἔμελλε δειπνήσειν·
ὁ δ' οἰκοτρὶψ κλὼψ ἐγγὺς ὢν μόρου τλήμων,
τοιοῖσδε μύθοις ἱκέτευε τὸν θῆρα·
« Ἐλάφους πρέπει σοι καὶ κερασφόρους ταύρους,
« θηρῶν δὲ νηδὺν σαρκὶ τῇδε πιαίνειν·
« μυὸς δὲ δεῖπνον οὐδ' ἄκρων ἐπιψαῦσαι
« χειλῶν ἀμέσσων. Ἀλλὰ, λίσσομαι, φείδου.
« Ἴσως χάριν σοι τῆσδε μικρὸς ὢν θήσω ».
Γελάσας δ' ὁ θὴρ παρῆκε τὸν ἱκέτην ζῶντα·

καὶ, φιλαγρευταῖς ἐμπεσὼν νεανίσκοις,
ἐδικτυώθη, καὶ σφαλεὶς ἐδεσμεύθη·
κἀντεῦθεν ὁ θὴρ σωτηρίην ἀπεγνώκει.
Ὁ μῦς δὲ λάθρῃ χηραμοῦ προπηδήσας,
στεῤῥόν τ' ὀδοῦσι βραχυτάτοις βρόχον κείρας,
ἔλυσε τὸν λέοντα τοῦτο φῶς βλέψαι,
ἐπάξιον δοὺς μισθὸν ἀντιζωγρήσας.
Σαφὴς ὁ μῦθος εὐνοοῦσιν ἀνθρώποις,
σῴζειν πένητας, μηδὲ τῶν ἀπελπίζειν,
εἰ καὶ λέοντα μῦς ἔσῳσ' ἀγρευθέντα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Μ.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

Μῦθος μὲν, ὦ παῖ βασιλέως Ἀλεξάνδρου,
Σύρων παλαιῶν ἐστιν εὕρεμ' ἀνθρώπων,
οἳ πρίν ποτ' ἦσαν ἐπὶ Νίνου τε καὶ Βήλου.
Πρῶτος δὲ πᾶσιν εἶπε παισὶν Ἑλλήνων
Αἴσωπος ὁ σοφός· εἶπε καὶ Λιβυστῖνος
λόγῳ Λιβύσσης. Ἀλλ' ἐγὼ νέῃ μούσῃ
δίδωμι, καθαρῷ χρυσίῳ χαλινώσας
τὸν μυθίαμβον, ὥσπερ ἵππον ὁπλίτην.
Ὑπ' ἐμοῦ δὲ πρώτου τῆς θύρης ἀνοιχθείσης,
εἰσῆλθον ἄλλοι, καὶ σοφωτέρης μούσης
γρίφοις ὁμοίας ἐκφέρουσι ποιήσεις,
μαθόντες οὐδὲν πλεῖον ἤ με γινώσκειν.
Ἐγὼ δὲ λευκῇ μυθιάζομαι ῥήσει,
καὶ τῶν ἰάμβων τοὺς ὀδόντας οὐ θήγω.
Ἀλλ' εὖ πυρώσας, εὖ δὲ κέντρα πρηΰνας,
ἐκ δευτέρου σοι τήνδε βίβλον ἀείδω.

ΡΖ'.

ΜΥΣ ΑΡΟΥΡΑΙΟΣ ΚΑΙ ΜΥΣ ΑΣΤΙΚΟΣ.

Μυῶν ὁ μέν τις βίον ἔχων ἀρουραῖον,
ὁ δ' ἐν ταμείοις πλουσίοισι φωλεύων,
ἔθεντο κοινὸν τὸν βίον πρὸς ἀλλήλους.
Ὁ δ' οἰκόσιτος πρότερος ἦλθε δειπνήσων
ἐπὶ τῆς ἀρούρης ἄρτι χλωρὸν ἀνθούσης·
τρώγων δ' ἀραιὰς καὶ διαβρόχους σίτου
ῥίζας, μελαίνῃ συμπεφυρμένας βώλῳ,
« Μύρμηκος » εἶπε, « ζῇς βίον ταλαιπώρου,
« ἐν πυθμέσιν γῆς κρίμνα λεπτὰ βιβρώσκων·
« ἐμοὶ δ' ὑπάρχει πολλὰ καὶ περισσεύει·
« τὸ κέρας κατοικῶ πρὸς σὲ τῆς Ἀμαλθείης.
« Εἴ μοι συνέλθοις, ὡς θέλεις, ἀσωτεύσῃ,
« παρεὶς ὀρύσσειν ἀσφάλαξι τὴν χώρην ».
Ἀπῆγε τὸν μῦν τὸν γεηπόνον, πείσας
εἰς οἶκον ἐλθεῖν ὑπό τε τοῖχον ἀνθρώπου.
Ἔδειξε δ' αὐτῷ, ποῦ μὲν ἀλφίτων πλῆθος,
ποῦ δ' ὀσπρίων ἦν σωρὸς, ἢ πίθοι σύκων,
στάμνοι τε μέλιτος, σώρακοί τε φοινίκων.
Ὁ δ' ὡς ἐτέρφθη πᾶσι, καὶ παρωρμήθη,
καὶ τυρὸν ἦγεν ἐκ κανισκίου σύρων,
ἀνέῳξε τὴν θύρην τις· ὁ δ' ἀποπηδήσας,
στεινῆς ἔφευγε δειλὸς εἰς μυχὸν τρώγλης,
ἄσημα τρίζων, τόν τε πρόξενον θλίβων.
Μικρὸν δ' ἐπισχὼν, εἶτ' ἔσωθεν ἐκκύψας,
ψαύειν ἔμελλεν ἰσχάδος Καμειραίης·
ἕτερος δ' ἐπῆλθεν ἄλλο τι προαιρήσων·
οἱ δ' ἔνδον ἐκρύβοντο. Μῦς δ' ἀρουρείτης,
« Τοιαῦτα δειπνῶν », εἶπε, « χαῖρε καὶ πλούτει,

« καὶ τοῖς περισσοῖς αὐτὸς ἐντρύφα δείπνοις,
« ἔχων τὰ πολλὰ ταῦτα μεστὰ κινδύνων·
« ἐγὼ δὲ λιτῆς οὐκ ἀφέξομαι βώλου,
« ὑφ' ἣν τὰ κρίμνα μὴ φοβούμενος τρώγω ».

ΡΗ'.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΜΗΤΗΡ.

« Μὴ λοξὰ βαίνειν », ἔλεγε καρκίνῳ μήτηρ,
« ὑγρῇ τε πέτρῃ πλάγια κῶλα μὴ σύρειν ».
Ὁ δ' εἶπε· « Μῆτερ, ἡ διδάσκαλος, πρώτη
« ὀρθὴν ἄπελθε, καὶ, βλέπων σε, ποιήσω ».

ΡΘ'.

ΚΥΩΝ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΤΗΣ.

Μέλλων ὁδεύειν τῆς κυνός τις ἑστώσης
εἶπεν· « Τί χάσκεις; πάνθ' ἕτοιμά σοι ποίει·
« μετ' ἐμοῦ γὰρ ἥξεις ». Ἡ δὲ κέρκον οὐραίης
ἄρασά φησι· « Πάντ' ἔχω· σὺ δὲ βραδύνεις ».

ΡΙ'.

ΟΝΟΣ ΑΛΑΣ ΦΕΡΩΝ.

Μικρέμπορός τις ὄνον ἔχων ἐβουλήθη,
τοὺς ἅλας ἀκούων παρὰ θάλασσαν εὐώνους,
τούτους πρίασθαι· φορτίσας τε γενναίως
τὸν ὄνον κατῆγε. Τῆς δ' ὁδοῦ προκοπτούσης,
ὤλισθεν ἄκων εἴς τι ῥεῖθρον ἐξαίφνης,
καὶ συντακέντων τῶν ἁλῶν ἐλαφρύνθη·
ῥάων δ' ἀνέστη καὶ παρῆν ἀμοχθήτως

εἰς τὴν μεσόγειον. Τοὺς ἅλας δὲ πωλήσας,
πάλιν γομώσων τὸν ὄνον ἦγε, καὶ πλείω
ἐπενετίθει τὸν φόρτον. Ὡς δὲ μοχθήσας
διέβαινε τὸν ῥοῦν, οὗπερ ἦν πεσὼν πρῴην,
ἑκὼν κατέπεσε· καί, πάλιν ἅλας συντήξας,
γαύρως ἀνέστη κοῦφος ὥς τι κερδήσας.
Ὁ δ' ἔμπορος τέχνην ἐπινοεῖ, καὶ πλείους
σπόγγους κατῆγεν ὕστερον πολυτρήτους
ἐκ τῆς θαλάσσης, τούς θ' ἅλας ἐμεμισήκει.
Ὁ δ' ὄνος πανούργως, ὡς προῆλθε τῷ ῥείθρῳ,
ἑκὼν κατέπεσεν· ἀθρόως δὲ τῶν σπόγγων
διαβραχέντων, πᾶς ὁ φόρτος ὠγκώθη,
βάρος δὲ διπλοῦν ἦλθε βαστάσας νώτοις.
Πολλάκις ἐν οἷς τις ηὐτύχησε καὶ πταίει.

ΡΙΑ΄.

ΜΥΣ ΚΑΙ ΤΑΥΡΟΣ.

Μῦς ταῦρον ἔδακεν. Ὁ δ' ἐδίωκεν ἀλγήσας
τὸν μῦν· φθάσαντος δ' εἰς μυχὸν φυγεῖν τρώγλης,
ὤρυσσεν ἑστὼς τοῖς κέρασι τοὺς τοίχους,
ἕως κοπωθεὶς ὀκλάσας ἐκοιμήθη
παρὰ τὴν ὀπὴν ὁ ταῦρος. Ἔνθεν δ' ἐκκύψας
ὁ μῦς ἐφέρπει, καὶ πάλιν δακὼν φεύγει.
Ὁ δ' ἐξαναστὰς οὐκ ἔχων ὃ ποιήσει,
διηπορεῖτο· τῷ δ' ὁ μῦς ἐπιτρύξας·
« Οὐχ ὁ μέγας αἰεὶ δυνατὸς ἔσθ', ὅπου μᾶλλον
« τὸ μικρὸν εἶναι καὶ ταπεινὸν ἰσχύει ».

ΡΙΒ΄.

ΠΟΙΜΗΝ ΚΑΙ ΚΥΩΝ.

Μάνδρης ἔσω τις πρόβατα συλλέγων δειλῆς,
κνηκὸν μετ' αὐτῶν λύκον ἔμελλε συγκλείειν.
Ὁ κύων δ' ἰδὼν πρὸς αὐτὸν εἶπε· « Πῶς σπεύδεις
« τὰ πρόβατα σῷσαι, τοῦτον εἰσάγων ἡμῖν »;

ΡΙΓ΄.

ΛΥΧΝΟΣ.

Μεθύων ἐλαίῳ λύχνος ἑσπέρης ηὔχει
πρὸς τοὺς παρόντας, ὡς ἑωσφόρου κρείσσων
λάμπειν ἅπασιν ἐκπρεπέστατον φέγγος.
Ἀνέμου δὲ συρίσαντος εὐθὺς ἐσβέσθη
πνοῇ ῥαπισθείς. Ἐκ δὲ δευτέρης ἅπτων
εἶπέν τις αὐτῷ· « Βαιὸν ἦν λύχνου πνεῦμα·
« τῶν δ' ἀστέρων τὸ φέγγος οὐκ ἀποθνήσκει ».

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ν.

ΡΙΔ΄.

ΧΕΛΩΝΗ ΚΑΙ ΑΕΤΟΣ.

Νωθὴς χελώνη λιμνάσιν ποτ' αἰθυίαις
λάροις τε καὶ κήϋξιν εἶπεν ἀγρώσταις·
« Κἀμὲ πτερωτὴν εἴθε τις πεποιήκοι »!
Τῇ δ' ἐκ τύχης ἔλεξεν αἰετὸς ταῦτα·
« Πόσον, χέλυμνα, μισθὸν αἰετῷ δώσεις,
« ὅστις σ' ἐλαφρὴν καὶ μετάρσιον θήσω »;
« Τὰ τῆς Ἐρυθρῆς πάντα δῶρά σοι δώσω ».

« Τοιγὰρ διδάξω », φησίν. Ὑπτίην δ' ἄρας
ἔκρυψε νέφεσιν, ἔνθεν εἰς ὄρος ῥίψας,
ἤραξεν αὐτῆς οὖλον ὄστρακον νώτων.
Ἡ δ' εἶπεν ἐκψύχουσα· « Σὺν δίκῃ θνήσκω·
« τί γὰρ νεφῶν μοι, καὶ τίς ἡ πτερῶν χρείη,
« τῇ καὶ χαμᾶζε δυσκόλως προβαινούσῃ »;

ΡΙΕ'.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΗΣ.

Νεώς ποτ' αὐτοῖς ἀνδράσιν βυθισθείσης,
ἰδών τις ἔλεγεν ἄδικα τοὺς θεοὺς κρίνειν·
ἑνὸς γὰρ ἀσεβοῦς ἐμβεβηκότος πλοίῳ,
πολλοὺς σὺν αὐτῷ μηδὲν αἰτίους θνήσκειν.
Καὶ ταῦθ' ὁμοῦ λέγοντος, οἷα συμβαίνει,
πολλῶν ἐπ' αὐτὸν ἑσμὸς ἦλθε μυρμήκων,
σπεύδοντες ἄχνας πυρίνας ἀποτρώγειν.
Ὑφ' ἑνὸς δὲ δηχθεὶς συνεπάτησε τοὺς πλείους.
Ἑρμῆς δ' ἐπιστὰς, τῷ τε ῥαβδίῳ παίων·
« Εἶτ' οὐκ ἀνέξῃ » φησί, « τοὺς θεοὺς εἶναι
« ὑμῶν δικαστὰς, οἷος εἶ σὺ μυρμήκων »;

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ξ.

ΡΙϚ'.

ΧΕΛΙΔΩΝ ΔΙΚΑΣΤΑΙΣ ΣΥΝΟΙΚΟΥΣΑ.

Ξουθὴ χελιδὼν, ἡ πάροικος ἀνθρώπων,
ἦρος καλιὴν ηὐθέτιζεν ἐν τοίχῳ,
ὅπου γερόντων οἶκος ἦν δικαστήρων·
κἀκεῖ νεοσσῶν ἑπτὰ γίνεται μήτηρ,
οὔπω πτερίσκοις πορφυροῖς ἐπανθούντων.

Ὄφις δὲ τούτους ἑρπύσας ἀπὸ τρώγλης
ἅπαντας ἑξῆς ἔφαγεν. Ἡ δὲ δειλαίη
παίδων ἀώρων συμφορὰς ἐπεθρήνει,
« Οἴμοι » λέγουσα, « τῆς ἐμῆς ἐγὼ μοίρης!
« ὅπου νόμοι γὰρ καὶ θέμιστες ἀνθρώπων,
« ἔνθεν χελιδὼν ἠδικημένη φεύγει ».

ΡΙΖʹ.

ΑΓΑΛΜΑ ΕΡΜΟΥ.

Ξύλινόν τις Ἑρμῆν εἶχεν· ἦν δὲ τεχνίτης·
σπένδων δὲ τούτῳ καὶ καθ' ἡμέρην θύων,
ἔπρασσε φαύλως. Τῷ θεῷ δ' ἐθυμώθη·
χαμαὶ δ' ἀπεκρότησε τοῦ σκέλους ἄρας.
Χρυσὸς δὲ κεφαλῆς ἐρρύη καταγείσης,
ὃν συλλέγων ἄνθρωπος εἶπεν· « Ἑρμείη,
« σκαιός τις εἶ, καὶ φίλοισιν ἀγνώμων,
« ὃς προσκυνοῦντας οὐδὲν ὠφέλεις ἡμᾶς,
« ἀγαθοῖς δὲ πολλοῖς ὑβρίσαντας ἠμείψω.
« Τὴν εἰς σὲ καινὴν εὐσεβείην οὐκ ᾔδειν ».
Καὶ τοὺς θεοὺς Αἴσωπος ἐμπλέκει μύθοις,
βουλόμενος ἡμᾶς νουθετεῖν πρὸς ἀλλήλους.
Πλέον οὐδὲν ἕξεις σκαιὸν ἄνδρα τιμήσας,
ἀτιμάσας δ' ἂν αὐτὸν ὠφεληθείης.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο.

ΡΙΗʹ.

ΒΑΤΡΑΧΟΣ ΙΑΤΡΟΣ.

Ὁ τελμάτων ἔνοικος, ὁ σκιῇ χαίρων,
ὁ ζῶν ὀρυκτοῖς βάτραχος παρ' εὐρίποις,

εἰς γῆν παρελθὼν, ἔλεγε πᾶσι τοῖς ζῴοις,
ἰατρὸς εἶναι φαρμάκων ἐπιστήμων,
οἵων τάχ' οὐδεὶς οἶδεν, οὐδ' ὁ Παιήων,
ὃς Ὄλυμπον οἰκεῖ καὶ θεοὺς ἰατρεύει·
« Καὶ πῶς » ἀλώπηξ εἶπεν, « ἄλλον ἰήσῃ,
« ὃς σαυτὸν οὕτω χωλὸν ὄντα μὴ σῴζεις » ;

ΡΙΘ'.

ΟΡΝΙΣ ΚΑΙ ΑΙΛΟΥΡΟΣ.

Ὄρνις ποτ' ἠσθένησε. Τῇ δὲ προσκύψας
αἴλουρος εἶπε· « Πῶς ἔχεις ; τίνων χρῄζεις ;
« Ἐγὼ παρέξω σοι πάντα· μόνον σῴζου ».
Ἡ δ' « Ἐὰν ἀπέλθῃς », εἶπεν, « οὐκ ἀποθνήσκω ».

ΡΚ'.

ΟΝΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΟΣ.

Ὄνος πατήσας σκόλοπα χωλὸς εἱστήκει·
λύκον δ' ἰδὼν παρόντα καὶ σαφῆ δείσας
ὄλεθρον, οὕτως εἶπεν· « Ὦ λύκε, θνήσκω,
« μέλλω δ' ἀποπνεῖν· σοὶ δὲ συμβαλὼν χαίρω.
« Σὺ μᾶλλον ἢ γὺψ, ἢ κόραξ, με δειπνήσεις.
« Χάριν δέ μοι δὸς ἀβλαβῆ τε καὶ κούφην,
« ἐκ τοῦ ποδός μου τὴν ἄκανθαν εἰρύσας,
« ὥς μου κατέλθῃ πνεῦμ' ἀναλγὲς εἰς ᾅδου ».
Κἀκεῖνος εἰπὼν, « Χάριτος οὐ φθονῶ ταύτης »,
ὀδοῦσιν ἄκροις σκόλοπα θερμὸν ἐξῄρει.
Ὁ δ' ἐκλυθεὶς πόνων τε κἀνίης πάσης,
τὸν κνηκίαν χάσκοντα λακτίσας φεύγει,
ῥῖνας, μέτωπα, γομφίους τ' ἀλοιήσας.

« Οἴμοι »! λύκος « τάδ' » εἶπε, « σὺν δίκῃ πάσχω.
« Τί γὰρ ἄρτι χωλοὺς ἠρξάμην ἰατρεύειν,
« μαθὼν ἀπ' ἀρχῆς οὐδὲν, ἢ μαγειρεύειν »;

ΡΚΑ'.

ΟΡΝΙΣ ΧΡΥΣΟΤΟΚΟΣ.

Ὄρνιθος ἀγαθῆς ᾠὰ χρυσᾶ τικτούσης,
θησαυρὸν ᾤεθ' ὁ δεσπότης ἐνευρήσειν
ἐν τῆσδε πλεῖστον ἐγκάτοις ἀγερθέντα·
κἄκτεινε ταύτην, ἀθρόον μέλλων λήψειν.
Εὑρὼν δ' ὅμοια τἄνδον ὀρνέοις ἄλλοις,
ᾤμωζε πολλὸν, ἐλπίδων ἀτευκτήσας·
πλείονος ἔρως γὰρ ἐστέρησε τῶν ὄντων.

ΒΑΒΡΙΟΥ
ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΟΝ.

ΓΑΛΛΟΙ ΚΑΙ ΟΝΟΣ.

Γάλλοις ἀγύρταις εἰς τὸ κοινὸν ἐπράθη
ὄνος τις οὐκ εὔμοιρος, ἀλλὰ δυσδαίμων,
ὅστις φέροι πτωχοῖσι καὶ πανουργοῖσιν
πείνης ἄκος δίψης τε, καὶ κακὴν τέχνην.
Οὗτοι δὲ κύκλῳ πᾶσαν ἐξ ἔθους κώμην
περιόντες ἔλεγον πολλά. Τίς γὰρ ἀγροίκων
οὐκ εἶδεν Ἄττιν λευκὸν, ὡς ἐπηρώθη;
Τίς οὐκ ἀπαρχὰς ὀσπρίων τε καὶ σίτων
ἁγνῷ φέρων δίδωσι τυμπάνῳ Ῥείης; ***

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΜΥΘΩΝ.

